Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1717 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 3 noiembrie 1954

Inițiativa creatoare a tinerilor deputați comunali

LA 20 DECEMBRIE 1953 poporul muncitor al patriei noastre libere și-a ales fiii cei mai buni în conducerea treburilor obștești. Dintre cei peste 135.000 de deputați în sfaturile populare, chemați să gospodărească cu pricepere comunele, orașele, raioanele și regiunile patriei noastre, aproape jumătate sînt tineri.

Au trecut de atunci mai bine de zece luni. Cîte nu s-au făcut în acest timp? Și toate s-au realizat prin străduința nemijlocită a deputaților, a acestor conștiincioși gospodari ai treburilor obștești. Un mare aport l-au adus prin munca și inițiativa lor creatoare tinerii deputați comunali.

Inițiativa tinerilor deputați comunali se manifestă în aceste zile mai cu seamă în îndeplinirea principalelor sarcini care stau în fața agriculturii noastre.

Proiectul de Directive ale Congresului al II-lea al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani, constituie un document de o deosebită importanță, un bogat program pentru o activitate însuflețită, plină de răspundere a tinerilor deputați comunali, închinată ridicării neîncetate a agriculturii.

Despre inițiativa creatoare a tinerilor deputați au vorbit și participanții la consfătuirea organizată de curînd de ziarul nostru cu tinerii deputați din raionul Ilia.

A fost o perioadă cînd în comuna Furcșoara planul de colectări nu era îndeplinit cu regularitate. Utemistul Jurca Traian, deputat în sfatul popular comunal, s-a hotărît să ajute pentru a se pune capăt acestei situații. El a organizat o consfătuire cu alegătorii din circumscripția sa în care a vorbit țăranilor muncitori despre sprijinul pe care-l dau ei statului, îndeplinindu-și îndatoririle la timp. Adunarea cu alegătorii, munca perseverentă de zi cu zi ca și exemplul personal al tînărului deputat au contribuit ca în scurt timp planul de colectări din comuna Furcșoara să fie îndeplinit în întregime.

Acest exemplu este grăitor. Inițiativa, curajul, simțul gospodăresc își găsesc expresia în acțiunile de fiecare zi ale deputaților comunali, tineri sau vîrstnici.

Atunci cînd ei sînt puternic pătrunși de interesul înfloririi satului, cînd țin seama de propunerile și sugestiile alegătorilor, în fața tinerilor deputați se deschid largi perspective pentru o activitate plină de roade: împreună cu toți oamenii muncii de pe ogoare, ei se străduiesc să traducă în viață Proiectul de Directive ale celui de al II-lea Congres al Partidului, să sporească fertilitatea solului, să are locurile necultivate, să planteze pomi și viță de vie, să contribuie la dezvoltarea creșterii animalelor, pentru mai mult lapte, mai multă carne și lînă.

Inițiativa creatoare a tinerilor deputați comunali nu constă însă numai în aceea că ei fac o propunere sau alta ci și în aceea că ei luptă pentru realizarea ei, îndemnîndu-și tovarășii în primul rînd prin exemplul lor personal. Așa au procedat și tinerii deputați din comuna Budești, raionul Roman din a căror inițiativă s-a început construirea unei microcentrale care să dea posibilitatea electrificării comunei, precum și cei din comuna Socond, raionul Satu Mare, unde tinerii deputați au contribuit activ la terminarea însămînțărilor de toamnă.

Care este izvorul acestei munci entuziaste?

Năzuința de a fi cît mai de folos patriei, conștiința că ei sînt slujitori ai poporului căruia îi închină întreaga lor activitate, toate forțele și energia lor, dorința înflăcărată de a face tot ce le stă în putință pentru ca viața oamenilor să fie tot mai fericită — iată ce îi călăuzește în întreaga lor activitate.

Cei mai mulți dintre tinerii deputați din patria noastră înțeleg marea lor răspundere și de aceea nu precupețesc niciun efort atunci cînd e vorba de înflorirea comunei sau a raionului, de ridicarea în permanență a nivelului de trai al poporului muncitor. Ei nu uită ziua cînd oamenii muncii i-au ales cu dragoste și încredere în conducerea treburilor obștești. Răspunzînd acestei încrederi, acești tineri deputați își îndeplinesc cu succes îndatoririle, țin permanent legătura cu masele, ascultă propunerile, sugestiile și criticile oamenilor muncii.

Adevărata inițiativă nu are nimic comun cu prezentarea de paradă a lucrurilor, cu zarva sau măsurile pripite, birocratice. Trebuie spus că mai sînt tineri deputați comunali care nu pătrund în adîncul problemelor, care nutresc slăbiciune pentru îndemnuri declarative și care în fond au un scăzut simț gospodăresc. Așa sînt, de pildă, și unii tineri deputați comunali neîndrumați de comitetele raionale U.T.M. Trușești, regiunea Suceava, Tg. Lăpuș, regiunea Baia Mare și altele. De aceea nu este surprinzător faptul că activitatea unor asemenea deputați dă roade slabe.

Pentru tînărul deputat interesele statului, interesele comunei trebuie să fie mai presus de orice. Cînd aceste interese sînt încălcate, tînărul deputat trebuie să-și ridice glasul împotriva celor nepăsători, negospodari, care aduc prejudicii comunei și statului.

Tînărul deputat comunal trebuie să acorde mai multă atenție activității tinerilor în mijlocul cărora trăiește, să se îngrijească de felul cum aceștia își îndeplinesc sarcinile în vederea obținerii unor recolte bogate, cum își petrec timpul liber.

Munca de deputat în sfaturile populare este o muncă de cinste, de mîndrie, dar în același timp și o sarcină de răspundere. Cei cărora le-a fost încredințată o asemenea muncă au datoria de a se dovedi prin toată activitatea lor demni de cinstea mare ce le-a fost acordată de a conduce viața obștească.

Zilele acestea pe întreg cuprinsul țării noastre se desfășoară cu intensitate crescîndă lucrările agricole de toamnă. Conștienți că efectuarea la vreme și în bune condiții agrotehnice a însămînțărilor și arăturilor adînci este primul pas pe care îl fac spre înfăptuirea prevederilor Proiectului de Directive privind dezvoltarea agriculturii noastre în următorii 2-3 ani, tinerii deputați trebuie să mobilizeze oamenii muncii de la sate pentru folosirea fiecărei zile bune de lucru.

Uniunea Tineretului Muncitor cere tinerilor deputați să sprijine din toate puterile întrecerea patriotică care se desfășoară la sate, să fie ei înșiși în fruntea acestei întreceri și să ajute tinerii în introducerea în producția agricolă a metodelor de muncă înaintate, a celor mai noi realizări ale științei și practicii agricole.

Terminarea la timp a însămînțărilor și arăturilor de toamnă, achitarea în întregime a cotelor și impozitelor, îndeplinirea la termen a contractărilor și achizițiilor — iată încotro trebuie să se îndrepte în această perioadă munca înflăcărată, inițiativa creatoare a tînărului deputat comunal, gospodar al treburilor obștești.

Metoda achizitorului Panait Borcea

Lucrătorii cooperativelor sătești din raionul Fetești, regiunea Constanța, au obținut rezultate deosebite la îndeplinirea planului de achiziții pe luna octombrie.

Pînă în ziua de 20 octombrie, cooperativa din comuna Mihail Kogălniceanu, de pildă, și-a îndeplinit planul lunar de achiziții în proporție de 104 la sută, achiziționînd peste prevederile planului 22.478 kg. de floarea soarelui și 1.285 kg. de porumb. Succese la achiziții au obținut și lucrătorii cooperativei din comuna Perișoru, care și-a realizat planul lunar la achiziții, pînă la aceeași dată, în proporție de 106 la sută și Fetești în proporție de 109 la sută.

O realizare deosebită a obținut achizitorul Borcea Panait de la cooperativa din comuna Țăndărei. El a constituit un centru volant de achiziții la tîrgul ce a avut loc în comuna Țăndărei unde a dus din vreme căruțe, cîntar, saci și altele în vederea bunei desfășurări a achizițiilor. Numai în cîteva ore, el a reușit să achiziționeze de la țăranii muncitori veniți la tîrg peste 4.000 kg. porumb, 3.000 kg. floarea scarelui, grîu și alte produse.

Să se intensifice munca de achiziții la grîu

Cooperativele de aprovizionare și desfacere din Regiunea Autonomă Maghiară au înregistrat în ultimul timp o serie de succese la achiziționarea produselor agricole. La cartofi, de pildă, planul pe trimestrul III a fost realizat pe întreaga regiune în proporție de 106.2 la sută. Printre uniunile raionale ale cooperativelor de aprovizionare și desfacere care au obținut cele mai frumoase succese, sînt cele din raioanele Ciuc, care au depășit planul cu 22 la sută și Tg. Secuesc în care planul trimestrial a fost depășit cu 510 tone cartofi. Achizițiile s-au desfășurat în bune condiții în special în comunele Sînsimion, raionul Ciuc, și Alungeni, raionul Tg. Secuesc. Sînt rămase în urmă în realizarea planului de achiziții la cartofi, raioanele Reghin, Tg. Mureș și Odorhei.

Succese frumoase s-au obținut și la achiziționarea porumbului. În întreaga regiune, planul la achizițiile de porumb a fost realizat în trimestrul III în proporție de 233,4 la sută. Toate raioanele din Regiunea Autonomă Maghiară și-au realizat în întregime planul la achizițiile de porumb.

Achizițiile au rămas însă în urmă la grîu. Pe întreaga regiune s-a achiziționat pînă acum doar 50,8 la sută. Raionul Tg. Mureș, de pildă, care are mari posibilități în această privință nu a realizat decît 37,35 la sută.

Fruntași la însămînțări și colectări

Comuna Racovița din raionul Sibiu este o comună fruntașă în executarea însămînțărilor de toamnă, cît și în îndeplinirea îndatoririlor patriotice către stat.

Paralel cu efectuarea lucrărilor agricole de toamnă, organizațiile de partid și sfatul popular comunal au desfășurat o intensă muncă politică de la om la om, în vederea predării de către fiecare țăran muncitor a cotelor obligatorii de porumb, cartofi și floarea-soarelui. Exemplul dat de deputatul Ion Curteanu și de șefii de sectoare Constantin Olaru și Nicolae Panga, care și-au predat primii, în întregime, cotele de cartofi și porumb a fost urmat de numeroși alți țărani muncitori, printre care și David Fogoroș, Dionisie Mănduc, Cornel Stoichiță, Suzana Gusan și alții. Pînă la 30 octombrie, țăranii muncitori din comuna Racovița au predat la bazele de recepție peste 90 la sută din cotele de porumb și cartofi, iar cotele de floarea-soarelui, grîu, ovăz și porumb au fost predate în întregime.

Să terminăm în timpul cel mai scurt lucrările agricole de toamnă

O armă împotriva buruienilor

Terenurile gospodăriei agricole de stat din Fetești, regiunea Constanța, se întind pe „limba" de pămînt cuprinsă între Dunăre și brațul Borcea, cunoscută de localnici sub numele de „baltă". Foarte des, această insulă este inundată de apele ce se revarsă din Dunăre și Borcea. Și-n primăvara acestui an, balta a fost inundată. Cînd s-au retras apele, au început să crească aici în voie, pe sute de hectare, adevărate păduri de stuf și papură. E greu să ari prin încîlcirea aceea de buruieni și în plus să faci arătură de bună calitate. Motoarele „tușesc", plugurile se înfundă și tractoriștii sînt nevoiți să oprească des ca să le desfunde.

Se ară greu. Nu s-ar putea găsi oare o armă împotriva buruienilor, împotriva stufului și papurei?

Se poate. Acest lucru l-a dovedit șeful de brigadă de tractoare Stoica Alexandru de la gospodăria agricolă de stat Fetești.

...Venit în primăvară de la uzinele de tractoare „Ernst Thälman" din orașul Stalin, Stoica și-a propus să muncească din toate puterile sale, să întrebuințeze toată capacitatea sa pentru a sprijini agricultura — așa cum și-a luat angajamentul la plecarea din uzină. S-a frămîntat el multe zile și nopți, cum să ușureze munca tractoriștilor din brigada sa, cum să lupte cu mai mult spor împotriva stufului și papurei.

Într-una din dimineți a venit la brigadă nu îngîndurat ca deobicei, ci voios, plin de bună dispoziție și cu poftă de muncă.

S-a aplecat asupra unui plug „Ilie Pintilie" și a început să-l studieze cu atenție parcă atunci îl văzuse prima oară. A luat apoi niște discuri și le-a montat în fața trupițelor. Din fabrică plugul venise cu un disc la ultima trupiță. El a mai montat încă cinci, așa că în fața fiecărei trupițe sînt acum cîte două discuri. A remorcat plugul la un tractor K.D., a mai atașat un cîmp de grapă cu colții în sus în spatele tractorului, adică sub triunghiul de tracțiune al plugului și a pornit spre brazdă.

Victorie! Tractorul înainta cu ușurință, chiar cu viteza a II-a prin desișul de stuf. În urma plugului se revărsau drepte, uniforme, brazdele de pămînt gras, roditor.

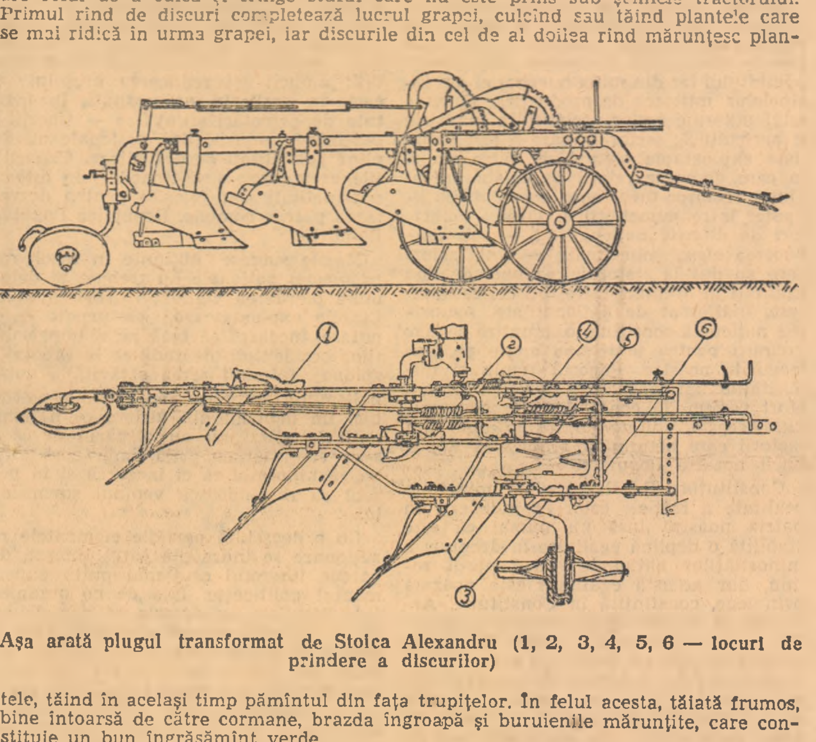
A fost învinsă „îndărătnicia" stufului și papurii. În luptă cu natura, omul a ieșit învingător.

Nu-i greu de realizat dispozitivul conceput de șeful de brigadă Stoica Alexandru. Discuri și bride se găsesc în orice gospodărie agricolă de stat și în orice stațiune de mașini și tractoare. Dacă lipsesc bridele, ele se pot confecționa cu mijloace locale, sau se pot utiliza chiar cele de la antetrupițe.

Sistemul de prindere pe cadrul plugului este de asemenea simplu. Pentru primul rînd de discuri — cel din fața trupițelor — se păstrează distanța discului de la ultima trupiță cu care a fost înzestrat plugul la ieșirea lui din uzină (vezi schițele). Adîncimea acestor discuri se reglează în așa fel, încît ele să intre în pămînt pînă la axul discului. Discurile din cel de al doilea rînd se fixează în fața celorlalte, după cum se vede în schiță. Acestea sînt mai ridicate față de cele din urmă, în așa fel încît ating numai pămîntul.

Care este rostul acestui dispozitiv?

Grapa atașată în spatele tractorului, sub triunghiul de tracțiune al plugului, are rolul de a culca și frînge stuful care nu este prins sub șenilele tractorului. Primul rînd de discuri completează lucrul grapei, culcînd sau tăind plantele care se mai ridică în urma grapei, iar discurile din cel de al doilea rînd mărunțesc plantele, tăind în același timp pămîntul din fața trupițelor. În felul acesta, tăiată frumos, bine întoarsă de către cormane, brazda îngroapă și buruienile mărunțite, care constituie un bun îngrășămînt verde.

Așa arată plugul transformat de Stoica Alexandru (1, 2, 3, 4, 5, 6 — locuri de prindere a discurilor)

Este bine ca dispozitivul acesta să fie întrebuințat de cît mai multe brigăzi din gospodăriile agricole de stat și din stațiunile de mașini și tractoare, mai ales pe terenurile mult împuruienite.

El ușurează munca tractoriștilor, asigură protecția muncii, ne mai fiind necesară prezența omului de pe plug și ajută la ridicarea productivității muncii, asigurînd în același timp o arătură de calitate superioară.

N. SIMIONESCU

A răsărit grîul pe ogoare

Muncind cu multă sîrguință pentru îndeplinirea angajamentelor luate, muncitorii, tehnicienii și inginerii de la G.A.S. Damenești, raionul Bacău, au reușit să execute însămînțările în timpul optim și în bune condițiuni agrotehnice.

Paralel cu însămînțările, tinerii tractoriști au muncit să execute și cît mai multe arături adînci de toamnă. Dumitru Nastac, Vasile Manolache ca și alți tineri tractoriști și-au depășit cu regularitate normele de lucru cu cîte 25—30 la sută.

Munca harnicilor mecanizatori este răsplătită pe deplin: pe ogoarele gospodăriei, deasupra satelor Călugăreni și Damenești, a răsărit grîul des ca peria. Și nu-i bucurie mai mare pentru muncitorii gospodăriei decît, trecînd pe acele tarlale, să privească grîul frumos, ridicat bine de la pămînt, chezășia obținerii unor roade bogate.

Corespondent
PETRU C. LUCIU

Intr-un raion fruntaș

PLOEȘTI (De la corespondentul nostru). Asigurarea succesului deplin al campaniei agricole de toamnă a constituit obiectivul principal în activitatea țăranilor muncitori din raionul Beceni. Mobilizați și îndrumați de organizațiile de partid, țăranii muncitori din raion au căutat să aplice în viață prevederile Proiectului de Directive ale Congresului al II-lea al Partidului, executînd însămînțările de toamnă la timp și în bune condițiuni agrotehnice, folosind semințe selecționate și aplicînd îngrășăminte pe suprafețe însemnate, în scopul obținerii unei producții ridicate în anul viitor. În multe comune din raion însămînțările au fost realizate în întregime. Printre cele fruntașe la însămînțări se află comunele Aldeni, Blăjani, Cărpiniștea și altele, care au terminat complet însămînțările. Mulți dintre țăranii muncitori ca Iaru Alexandru, Gheorghe Irimia, Ion Ungureanu, Ioan Blidaru, Băncilă Nicolae, utemistul Nicolae Gh. Irimia și alții din comuna Aldeni s-au situat fruntași pe comună și chiar pe raion, atît la însămînțări cît și la predarea cotelor obligatorii către stat.

Rezultatele obținute de țăranii muncitori din raionul Beceni se datoresc și muncii politice duse de activiștii și deputații utemiști din raion, desfășurării largi a întrecerii patriotice organizate pe uliți, grupe de cetățeni etc. Colectiviștii din Blăjani, Racovițeni, Cărpiniștea și Isvorul-Dulce au dat de asemenea o atenție deosebită executării în bune condițiuni a însămînțărilor. Totodată ei au sporit suprafața însămînțată cu cereale. Astfel, în unele gospodării colective, suprafața însămînțată cu culturi de toamnă a fost chiar depășită. Așa este, de pildă, cazul colectiviștilor din Racovițeni, care au depășit planul de însămînțări cu 33,3 la sută — datorită punerii în valoare a unor noi suprafețe. Exemplul lor a fost urmat și de colectiviștii din Blăjani și Cărpiniștea.

Colectiviștii și țăranii muncitori cu gospodării individuale din raionul Beceni sînt hotărîți ca în anul ce vine, aplicînd regulile agrotehnice înaintate să obțină o cantitate mai mare de cereale față de anul trecut să obțină recolte mult mai sporite pentru bunăstarea întregului popor muncitor.

Cînd însămînțările sînt urmărite din... birou

În comuna Glodeni din raionul Tg. Jiu însămînțările de toamnă sînt cu mult rămase în urmă, atît față de posibilitățile existente cît și față de celelalte comune de prin împrejurimi. Această situație se datorește faptului că comitetul executiv al sfatului popular (președinte tovarășul Vasile Marcu) nu are un plan concret de desfășurare a însămînțărilor, în care să fie prevăzut precis cîte atelaje ies la însămînțări și ce viteză medie zilnică trebuie să realizeze.

Problema desfășurării însămînțărilor este privită cu multă superficialitate, analizată doar din birou. Paznicii cîmpeni, nefiind trași la răspundere, dau situațiile cînd vor și cum vor, de multe ori prezentînd date ireale. Din aceste pricini în comună s-a realizat, pînă acum cîtva timp, doar un procent foarte scăzut față de planul de însămînțări al comunei.

În comună există suficiente forțe pentru a se asigura o bună desfășurare a însămînțărilor, pentru terminarea lor în timp cît mai scurt. Pentru aceasta însă este necesar ca comitetul executiv al sfatului popular comunal să părăsească felul birocratic de a urmări însămînțările și să treacă la o temeinică muncă pe teren, pentru a antrena țăranii muncitori să grăbească însămînțările. Comitetul organizației de bază U.T.M. din comună trebuie de asemenea să dovedească și el mai multă preocupare pentru reușita însămînțărilor, mobilizînd pe toți utemiștii și tinerii țărani muncitori să-și însămînțeze ogoarele fără întîrziere.

În comuna Glodeni trebuiesc mobilizate toate forțele, folosite din plin toate posibilitățile existente, toate atelajele în scopul terminării în cît mai scurt timp a însămînțărilor și arăturilor de toamnă. Aceleași lucruri trebuiesc făcute și în comunele Fărcășești, Iași-Gorj, Bumbești-Jiu, Moi, Peșteana-Jiu și altele — de asemenea rămase în urmă la însămînțări. Este de datoria sfatului popular raional și a comitetului raional U.T.M. ca, sub îndrumarea comitetului raional de partid, să ia măsurile necesare în scopul asigurării succesului însămînțărilor și arăturilor de toamnă în aceste comune.

Corespondent
IOAN ȚEPELUȘ

MAISTRUL ATELIERULUI DE FIERARIE

Dacă aș fi avut de gînd să stîrnesc mînia tinerilor fierari de la uzinele metalurgice „Semănătoarea" din București, cred că ar fi fost de ajuns să le spun:

— Să mă iertați tovarăși, dar eu unul nu știu și nici n-am auzit pînă acum vreodată, de tovarășul Toma Petrescu.

Dar, pe de o parte ca să nu pătesc o asemenea rușine, iar pe de alta ca să nu le dau prilej tinerilor fierari să se necăjească, m-am hotărît ca mai înainte de toate să dau ochii cu maistrul de la fierărie. Și vă mărturisesc că nu mi-a fost ușor să-l găsesc. De ce? Pentru că pe maistrul de la fierărie n-ai să-l găsești niciodată într-un anumit loc. Ba e aici, ba e dincolo, mereu între oameni, între fierari, mereu acolo unde este nevoie de sfatul și ajutorul său calificat.

Am dat de dînsul după multe căutări, tocmai în momentul cînd îi explica lui Volentin Radu o nouă metodă sovietică de forjare rapidă.

Intotdeauna maistrului îi place să-și întregească explicațiile teoretice, cu o aplicație la „cald". Aplicația la „cald" înseamnă cu alte cuvinte, demonstrarea practică a metodei la nicovală, cu ciocanul și cu metalul încins.

— Are mai multă greutate cuvîntul cînd e dovedit și întărit de fapte. Prinde mai bine la oameni — e vorba lui.

Am stat apoi mai pe îndelete de vorbă cu maistrul în biroul său. Înalt, bine clădit, are părul cărunt și niște pumni puternici, pumni de fierar. Trăsăturile-i aspre sînt în contrast cu acel zîmbet care-i luminează mereu chipul și pe care de bună seamă nu-l pot avea decît oamenii cu firea și inima deschisă. Despre multe am vorbit în ziua aceea cu el. Din toate cîte am discutat, mi-am dat seama că îi place mai cu seamă să vorbească despre tinerii de la fierărie. Se mîndrește maistrul cu flăcăii din sectorul forje. Se vede cît de colo aceasta.

— Dacă știi să muncești cu ei, sînt o adevărată comoară. Îți trebuiește însă inimă și multă răbdare. Știi, te bucuri cînd îi vezi cum se schimbă sub ochii tăi, cum devin oameni în toată firea, oameni adevărați. Cum se spune, aici la noi se modelează nu numai fierul ori oțelul încins, ci și oamenii care încetul cu încetul se curăță în focul muncii de zgura năravurilor vechi.

Și după cum îi e gîndul, așa îi e și fapta. Doar nu degeaba a și primit maistrul în chip deosebit sarcină să răspundă din partea comitetului organizației de partid — al cărui membru este — de munca cu tinerii. L-am rugat să-mi vorbească mai mult despre tinerii fierari.

Și-a aburit mai întîi ochelarii, i-a șters fără grabă și apoi i-a așezat bătrînește, pe vîrful nasului.

— Ca să vorbesc despre tinerii mei, nu ne-ar ajunge vremea. Așa că am să vorbesc mai cu seamă despre unul din ei. Despre Volentin care ne-a dat cel mai mult de furcă.

Să tot fie un an de atunci cînd Radu Volentin, un flăcăiaș de vreo 17 anișori, căruia nici tuleele nu-i mijiseră, trecea pentru prima oară pragul secției noastre. Radu venea de la o altă uzină. Avea și referințe, dar ce fel? Se spunea în ele că Radu Volentin e un mare chiulangiu, că nu-i place disciplina, că nu vrea să învețe meseria și cîte altele. Mi-aduc aminte ca acum. L-am luat chiar eu în primire:

— Ascultă tinere, îți place fierăria?

Cresc tinerii muncitori sub îndrumarea comuniștilor

★ ★ ★

Flăcăul a ridicat din umeri, a strîmbat într-un anumit chip din buze și mi-a spus:

— Nu!... adică nu știu. Am mai încercat eu, dar n-a mers.

Răspunsul acesta în doi peri m-a încuiat. Mi-am zis: „Au dreptate tovarășii. Se vede cît de colo că-i soi rău. Și cu toate astea flăcăul îmi plăcea. Din felul în care vorbea se vedea că nu-i prost, că-i desghețat, chiar deștept. Și l-am oprit la fierărie. De la început l-am dat pe lîngă un fierar bătrîn. O zi, două și-a văzut băiatul de treabă. Părea sfios și ascultător. Începusem să cred că s-au înșelat totuși acei ce au dat referințe despre Radu. După cum ziceam, o zi, două s-a ținut de treabă, atît! După aceea, să te ții frate. Pozne și iar pozne. Odată încurcă sculele de stă munca echipei pe loc, altădată lasă ciocanul pneumatic să bată în gol, altădată lipsește de la muncă, așa din senin, fără nici un motiv. Cît despre meserie nici vorbă s-o învețe. I-a mers faima și în alte sectoare. Nu odată l-am chemat și i-am vorbit. Uneori frumos, vorba aceea, să-i meargă la inimă, alteori chiar cu amenințări. Totul era degeaba însă, în vînt. Cum s-ar zice, stricam orzul pe gîște, căci de băiat nu se prindea nimic. Nu odată, pierzîndu-mi răbdarea, gîndeam: din băiatul ăsta nu mai iese om, și-i păcat. Dar mi-era și mie rușine de neputința noastră. Într-un timp m-am gîndit „să strîng șurubul". N-a mers nici așa. Volentin rămînea același și din cauza lui echipa din care făcea parte, era amenințată să devină codașă. Acum și ceilalți tineri îi aruncau priviri piezișe și-l mai luau în furcă.

M-am sfătuit cu utemiștii din atelier și le-am propus să pună cazul lui Volentin în discuția adunării generale. Au ciocănit atunci utemiștii în lipsurile lui Radu, așa cum numai fierarii știu să ciocănească fierul ori oțelul.

— Ne-a făcut fierăria de rîsul uzinei. Așa nu se mai poate, tovarăși. Radu poate și trebuie să se facă om de treabă iar dacă nu, să ne lase în pace

După adunarea utemistă, Volentin își vedea parcă mai bine de treabă. L-am mutat în echipa lui Ciontea, un fierar tînăr, dar meseriaș de mîna-ntîia. Se înțelegea mai bine cu Ciontea, îl simțea mai aproape. Radu se schimbase. Nu mai era atît de vesel cum îl știam. Se închisese în sine ca într-o carapace. Își vedea de treabă și atît. Se vedea că se frămîntă, că-l muncesc gîndurile. Nu trebuia să-l las în starea în care se afla. Într-o zi, după predarea schimbului, l-am invitat să mă însoțească în drum spre casă.

— Uită-te la Frîncu, ori la Mărcuș, Radule — i-am zis. Sînt și ei doar tineri ca și tine, dar cîtă deosebire e între faptele voastre. Nu e mult de cînd și ei mi-au dat de furcă. Azi însă sînt mîndria fierăriei. Să vrei numai și n-ai rămîne nici tu în urma lor. Radu m-a privit drept în ochi și mi-a spus:

— M-am gîndit și eu la asta, tovarășe maistru. De atunci, de la ședință, mă tot gîndesc. Am să mă străduiesc.

— Îți place să citești? — l-am întrebat eu.

— Ca să fiu sincer, nu prea — i-a fost răspunsul. A doua zi, cînd a plecat din atelier, spre uimirea celorlalți tovarăși, Radu Volentin purta sub braț două cărți: „Atelierul de foc" și minunatul roman al lui N. Ostrovski, „Așa s-a călit oțelul". I le dădusem eu. După ce le-a citit din scoarță în scoarță mi-a spus:

— Mi-au plăcut grozav. Strașnice cărți. Te simți om, om adevărat după ce le citești. Parcă prinzi puteri noi și un dor grozav de viață și muncă.

Avea dreptate Radu Volentin. El însuși devenea alt om, un om adevărat. Și ca s-o mai scurtăm, notează că după cîteva luni, pe panoul de onoare al fruntașilor în întrecerea socialistă apărea un nume nou. Da, da, uitasem să-ți spun că de cîtva timp Radu e ajutor-fierar. Cîștigă bine acum. Ridică pînă la 1200 lei pe lună și asta nu-i deloc rău. Cînd au fost alegerile organelor conducătoare U.T.M., utemiștii n-au stat la îndoială și l-au ales în unanimitate pe Radu Volentin ca membru în comitetul organizației de bază U.T.M. din uzină.

Dacă vrei — să știi cum muncește acum Volentin, du-te mai bine în atelier. Întreabă-l pe Ciontea... și pe ceilalți.

Am ascultat sfatul maistrului. Am stat de vorbă cu Ciontea.

— Ce părere am despre Radu? În curînd elevul își va întrece profesorul. S-au și făcut propuneri ca flăcăul să fie încadrat ca fierar.

Tocmai atunci, Radu Volentin mînuia cu îndemînare fierul încins, lovindu-l aprig cu ciocanul. După cît se vede a înțeles că despre el vorbeam, așa că ne făcu ștrengărește cu ochiul. În repaus, s-au strîns laolaltă și Radu Volentin și Mărcuș și Frîncu Ion și încă alți tineri.

— Îi dăm zor acum — îmi spune Radu și în timp ce vorbește scoate dintr-un buzunar unde de obicei păstrează documente de preț, un ziar împăturit cu multă grijă.

— Iată, asta ne privește și pe noi cei de la „Semănătoarea" — îmi vorbește iar flăcăul și-mi arată mai multe paragrafe subliniate cu roșu, din Proiectul de Directive ale celui de al II-lea Congres al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani.

— Am citit cu toții, cu mare luare aminte Proiectul de Directive și ne dăm seama că dînd mai multe mașini agricole aducem partea noastră de contribuție la ridicarea pe o treaptă nouă a agriculturii noastre. De pe acum echipa noastră și-a depășit planul cu aproape 50 la sută. Eu unul m-am prins ca în luna aceasta să lucrez cel puțin cu 60 la sută peste normă la piesele necesare mașinilor agricole ce se construiesc în uzinele noastre.

— Ai să izbutești? — l-am iscodit.

— Sînt hotărît. De la tovarășul maistru Toma Petrescu am învățat ce înseamnă să-ți îndeplinești cuvîntul. De la el am învățat și meseria. Nu numai eu. Să spună Mărcuș ori Frîncu cît ajutor au primit din partea lui.

Așa l-am cunoscut pe tovarășul Toma Petrescu, maistrul comunist de la fierărie și nu le-am dat prilej tinerilor de la „Semănătoarea" să fie mîniați. Intr-adevăr, poți trece prin uzină fără să auzi de tovarășul Toma Petrescu?

L. ZAICESCU

Tăria de nezdruncinat a frăției celor ce muncesc — rodul politicii naționale a partidului

Era în 1940. Țara noastră fusese transformată într-o uriașă temniță în care domnea o cruntă asuprire națională. Din adîncă ilegalitate, partidul comuniștilor se adresa celor ce muncesc chemîndu-i să se unească, indiferent de naționalitate și să lupte în numele intereselor lor comune: *„Popor muncitor! Voi toți cei exploatați și asupriți fără deosebire de naționalitate!... Făuriți frontul unic al muncii contra ofensivei capitalisto-moșierești, frontul libertății contra reacțiunii imperialiste, frontul păcii contra războiului imperialist și a imperialismului din propria țară, frontul exploataților și asupriților contra exploatării și asupririi"*.

In acei ani grei, de nenumărate ori, oamenii muncii găseau lipite pe zidurile bordeielor lor sărăcăcioase sau citeau în uzine, manifeste ale P.C.R. care demascau asuprirea națională și exprimau convingerea deplină în dreptul tuturor celor ce muncesc, indiferent de naționalitate, de a trăi o viață liberă, bucurîndu-se de egalitate în drepturi. In țara noastră, Partidul Comunist a fost singurul partid care a luptat consecvent pentru rezolvarea justă a problemei naționale. In întreaga sa existență, începînd cu momentul în care a fost făurit, partidul a luptat contra asupririi naționale, neadmițînd nici un fel de compromis în această problemă.

Partidul a pornit de la teza marxist-leninistă care arată că problema națională este o parte integrantă a revoluției proletare, că această problemă trebuie privită în legătură cu sarcinile ce stau în fața clasei muncitoare și că ea se subordonează totdeauna sarcinii principale a clasei muncitoare — desființarea exploatării omului de către om și instaurarea orînduirii socialiste. Totodată fără realizarea egalității depline a naționalităților — ne învață clasicii marxismului — proletariatul nu poate să lichideze exploatarea omului de către om, căci nu poate fi liber un popor care asuprește alte popoare. Leninismul a coborît problema națională, de pe înălțimea declarațiilor solemne pe pămînt, arătînd că declarațiile asupra „egalității națiunilor" sînt sterpe și false dacă nu sînt întărite de către partidele proletare printr-o sprijinire directă a luptei de eliberare pe care o duc popoarele subjugate.

Partidul ne învață că naționalismul burghez este cel mai primejdios dușman al unității celor ce muncesc în lupta pentru apărarea intereselor lor de clasă. Naționalismul burghez înseamnă o politică de dezbinare, de subjugare și de asuprire a popoarelor. Clasele exploatatoare sînt purtătoare ale vrajbei naționale. Ele folosesc asuprirea națională ca o diversiune care să abată atenția de la crunta exploatare socială. În anii trecutului, indiferent dacă la putere era un guvern sau altul, indiferent dacă era vorba de dictatura lui Sima-Antonescu sau a lui Horthy-Szalassy, situația era neschimbată pentru cei ce muncesc, discriminarea națională fiind ridicată la rangul de principiu de guvernare. Lucrul acesta l-au putut verifica îndeosebi locuitorii din Ardeal care au avut, în repetate rînduri, ocazia să cunoască asemănarea deplină a practicilor naționaliștilor burghezi, romîni sau maghiari.

Cei ce muncesc opun naționalismului burghez nobilele idei ale internaționalismului proletar, ideologia unității oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, în marea luptă împotriva asupririi naționale și exploatării. În numele acestor luminoase idei au luptat comuniștii, cei mai buni fii ai poporului romîn și ai minorităților naționale. Luptele revoluționare, marile mișcări greviste, comportarea eroică de la procesele înscenate comuniștilor — întreaga activitate desfășurată în cadrul și sub conducerea partidului a contribuit la cimentarea frăției între cei ce muncesc — romîni, maghiari, germani, evrei, ruși, ucraineni, sîrbi, bulgari, turci etc.

Congresul al IV-lea al P.C.R. a subliniat în rezoluția adoptată că *„e nevoie să se explice muncitorilor și țăranilor de diferite naționalități că succesul eliberării lor social-economice și naționale depinde de lupta comună a proletariatului și țărănimii din Romînia atît împotriva burgheziei romînești, cît și împotriva burgheziei sale naționale, pentru răsturnarea regimului burghezo-capitalist"*. Partidul a combătut teoria reacționară a „unității naționale", a unității între exploatați și exploatatori. Partidul a arătat că exploatatorii care încearcă să învrăjbească pe oamenii muncii de diferite naționalități, găsesc un limbaj comun, uitînd de deosebirile naționale și rasiale, atunci cînd este vorba de profitul capitalist. El a dezvăluit cîrdășia existentă, în cadrul consiliilor de administrație, între exploatatori de diferite naționalități. Pentru menținerea privilegiilor de clasă, exploatatorii încercau să asmută poporul romîn împotriva minorităților naționale, iar minoritățile naționale împotriva poporului romîn. In anii războiului antisovietic, burghezia și moșierimea intensificaseră la maximum discriminările naționale, încercînd să împiedice împotrivirea maselor muncitoare față de aventura sîngeroasă în care țara noastră fusese tîrîtă de trădătorii de patrie.

Datorită victoriilor obținute de oștirile sovietice asupra fascismului și ca urmare a luptei forțelor populare din țara noastră conduse de P.C.R., a putut fi înlăturat regimul fascist și s-au creat condițiile pentru instaurarea regimului de democrație populară.

Partidul a chemat masele muncitoare la luptă pentru zdrobirea diversiunilor șoviniste la care s-au dedat exploatatorii care începuseră să piardă, una după alta, pozițiile politice și cele economice. Se știe că bandele legionare, maniste și nyilassiste au încercat să provoace vărsări de sînge folosind șovinismul, cu scopul de a împiedica instaurarea unor rînduieli democratice și de a submina spatele frontului antihitlerist. Uneltirile burgheziei naționaliste au continuat și după lichidarea acestor bande, îmbrăcînd formele cele mai perfide.

Condițiile politice din țara noastră se schimbaseră însă fundamental. Lupta maselor muncitoare a alungat de la putere guvernele cu majoritate reacționară și a dus la instaurarea regimului democrat-popular. Cucerirea puterii de către clasa muncitoare a constituit o cotitură radicală și în atitudinea statului romîn față de problema națională. Orice fel de discriminare pe temei național sau rasial a fost abolită.

In lupta pentru un guvern democratic se întărise unitatea celor ce muncesc fără deosebire de naționalitate. Această unitate devenea mai puternică pe măsură ce marile bătălii de clasă se ascuțeau. Lupta pentru rezolvarea problemei naționale devenise parte integrantă a luptei poporului muncitor împotriva burgheziei și moșierimii alungate de la putere dar care nu pierduseră încă definitiv pozițiile economice.

Pornind la rezolvarea problemei naționale în patria noastră, partidul a folosit măreața experiență sovietică în acest domeniu. Din Rusia țaristă care a fost o închisoare a popoarelor, Partidul Comunist a făurit o patrie comună a tuturor popoarelor sovietice eliberate de orice fel de exploatare și asuprire.

Partidul nostru a aplicat în mod creator experiența sovietică, dînd dovadă de intransigență față de orice încercări de răspîndire a unor tendințe naționaliste. El a demascat și respins cu toată hotărîrea încă din 1946 încercările lui Patrașcanu, agent al spionajului american, de a răspîndi curentele șovine. Expunerea tovarășului Gheorghiu-Dej prezentată la ședința lărgită a C.C. al P.C.R. din iulie 1946 cu privire la „Poziția Partidului Comunist Romîn față de curentele șovine și revizioniste", Rezoluția Biroului Politic al C.C. al P.M.R. în chestiunea națională (decembrie 1948) ca și alte documente au înarmat poporul muncitor în lupta pentru rezolvarea problemei naționale.

Marile succese pe drumul construirii unei vieți noi au contribuit la eliminarea multora din cauzele apariției vrajbei naționale. Smulgerea din mîna moșierimii a pămîntului iar din mîna burgheziei a principalelor mijloace de producție, făurirea unui puternic sector socialist în industrie și agricultură, sector în care a fost lichidată exploatarea omului de către om și în care domnesc relații de colaborare și ajutor reciproc tovărășesc, consolidarea alianței între muncitorii și țăranii muncitori de diferite naționalități — sub conducerea clasei muncitoare — sînt factori care au dus la statornicirea unei depline egalități în drepturi între toți cei ce muncesc, indiferent de naționalitate. Asuprirea națională constituie o amintire a unor vremuri pentru totdeauna apuse pe meleagurile noastre. Poporul romîn și minoritățile naționale sînt unite într-un efort comun de construire a socialismului. Această unitate constituie unul din factorii care determină propășirea Republicii noastre Populare.

Constituția R.P.R. exprimă minunata realitate a frăției celor ce muncesc. In patria noastră însă nu numai că este stabilită o deplină egalitate în drepturi a minorităților naționale cu poporul romîn, dar această egalitate este apărată prin lege, consfințită în Constituție. Articolul 81 al legii fundamentale a statului nostru precizează: *„Orice fel de îngrădire directă sau indirectă a unui cetățean al R.P.R., stabilirea de privilegii directe sau indirecte pe temeiul rasei sau al naționalității căreia aparțin cetățenii, orice manifestare de șovinism, ură de rasă, ură națională sau propagandă naționala șovină este pedepsită de lege"*.

Marea forță a acestor prevederi constă în faptul că ele sînt consecvent traduse în viață. Constituția noastră nu are nimic comun cu ipocrizia și falsitatea constituțiilor burgheze: prevederile ei trăiesc în viața de fiecare zi a poporului patriei noastre.

Minoritățile naționale se bucură în R.P.R. de largi drepturi politice, participînd, alături de poporul romîn, la rezolvarea tuturor problemelor obștești. Din rîndurile minorităților naționale au fost aleși în Marea Adunare Națională 77 deputați, în sfaturile populare regionale, raionale, orășenești și comunale peste 13.000 deputați iar în justiția noastră populară aproape 6.500 asesori populari.

O expresie a uriașelor transformări petrecute în patria noastră o constituie crearea Regiunii Autonome Maghiare, regiune care reunește raioanele secuiești în care populația maghiară este compactă. Constituția țării asigură acestei regiuni autonomie administrativă. Oamenii muncii de naționalitate maghiară din regiune participă din plin la rezolvarea tuturor problemelor privind conducerea regiunii și primesc în această direcție ajutorul statului democrat-popular. Este deosebit de semnificativă atenția acordată, în cadrul dezvoltării economiei naționale, întăririi economice a raioanelor din Regiunea Autonomă Maghiară. Astfel, chiar anul trecut, în regiune a fost inaugurată cea mai puternică termocentrală din țară — termocentrala „Steaua Roșie". În regiune se găsesc o serie de întreprinderi de importanță republicană și a căpătat o mare dezvoltare industria locală producătoare de bunuri de larg consum.

În toate domeniile vieții politice din țara noastră există deplină egalitate de drepturi pentru toți oamenii muncii, cetățeni ai R.P.R., indiferent de naționalitatea căreia aparțin. Populația rusă și ucraineană nu mai este obiectul unor încercări sistematice de desnaționalizare așa cum era în trecut. Populația muncitoare evreească a fost pentru totdeauna eliberată de primejdia huliganismelor antisemite, rămășițe ale barbariei în conștiința oamenilor. Dreptul la muncă, la odihnă, la învățătură — sînt asigurate tuturor celor ce muncesc. Dar nu numai atît. Cultura minorităților naționale cunoaște o înflorire de neimaginat în regimurile trecute. În limbile minorităților naționale funcționează peste 3500 școli elementare și medii, precum și instituții de învățămînt superior la Cluj și Tg. Mureș. Apar numeroase ziare, reviste, cărți în limbile minorităților naționale. De asemenea funcționează 12 teatre de stat, o operă, o filarmonică — instituții artistice pentru minoritățile naționale. Cultura minorităților naționale, națională în formă, socialistă în conținut, își aduce aportul la dezvoltarea generală a culturii în patria noastră.

Tineretul minorităților naționale trăiește în prezent o viață nouă, luminoasă, cu totul alta decît cea pe care o trăise înainte de instaurarea democrației populare. In trecut, tinerii aparținînd maselor muncitoare ale minorităților naționale aveau de suportat pe lîngă exploatarea socială și asuprirea națională. Ei erau de două ori împilați — odată ca oameni ai muncii, a doua oară ca maghiari, sîrbi, evrei, ruși, bulgari etc. Acești tineri trebuiau să înfrunte greutăți de neînchipuit pentru a putea pătrunde într-un institut de învățămînt superior sau pentru a putea învăța o meserie într-o fabrică. Discriminările de salarii loveau în primul rînd în tinerii aparținînd minorităților naționale, după cum ei erau primele victime ale concedierilor. Folosirea limbii materne în public în acei ani era echivalentă cu expunerea la mari primejdii, începînd cu atacurile huliganilor din partidele burghezo-moșierești și terminînd chiar cu întemnițarea.

Toate acestea au dispărut pentru totdeauna din viața patriei noastre. Tineretul de diferite naționalități se bucură de marile drepturi și libertăți pe care poporul din patria noastră le-a obținut datorită regimului de democrație populară. Mii de tineri din rîndurile minorităților naționale se numără printre fruntașii întrecerii socialiste și patriotice din industrie și agricultură, printre raționalizatori și inovatori, printre cei care contribuie la creșterea productivității muncii și reducerea prețului de cost. În școli, în universități, în institute de cercetări științifice — tinerii aparținînd minorităților naționale au depline posibilități de dezvoltare. Capacitățile creatoare ale tinerilor de diferite naționalități sînt folosite pentru dezvoltarea patriei comune, Republica Populară Romînă.

Marile succese obținute în rezolvarea problemei naționale nu trebuie să determine pierderea vigilenței revoluționare. Clasele exploatatoare, răsturnate de la putere, încearcă să facă jocul imperialiștilor occidentali dedîndu-se la sabotaj și spionaj, folosind arma otrăvită a naționalismului burghez. Nu trebuie pierdut nici un moment din vedere că naționaliștii burghezi nu au dispărut ci că ei s-au camuflat cu grijă, îmbrăcînd altfel de veșminte și că ei încearcă și în prezent să răspîndească veninul șovinismului.

Cu o deosebită perfidie elementele reacționare se îndreaptă către tineret, deoarece tineretul este mai puțin experimentat politicește. Iată de ce organizațiile utemiste au datoria să dea dovadă de o vigilență mereu crescîndă față de uneltirile naționaliste. Organizațiile utemiste au datoria să combată naționalismul burghez sub orice formă s-ar manifesta, fiind conștiente că naționalismul burghez — atît cel propagat de burghezia romînească, cît și cel propagat de burghezia minorităților naționale — este la fel de primejdios, deoarece cu ajutorul lui se încearcă să se oprească mersul poporului din patria noastră pe drumul construirii socialismului, se încearcă subminarea unității moral-politice a oamenilor muncii. Organizațiile U.T.M. trebuie să arate tineretului cît rău a produs luptei revoluționare a poporului muncitor faptul că în trecut naționalismul burghez reușise să întunece judecata unor oameni simpli.

Organizațiile utemiste au datoria să folosească forme variate de activitate pentru a întări colaborarea dintre tineretul poporului romîn și tineretul minorităților naționale.

Tineretul trebuie educat în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar. Patriotismul socialist este indestructibil legat de internaționalismul proletar, deoarece nu poți să iubești și să lupți pentru propriul tău popor și propria ta patrie fără să respecți și să lupți pentru drepturile tuturor celor ce muncesc, fără deosebire de naționalitate.

Oamenii muncii de toate naționalitățile din țara noastră sînt profund devotați Republicii Populare Romîne, patria lor comună. În focul muncii comune, în uzine, pe ogoare, în școli, se întărește unitatea dintre cei ce muncesc. Strungarul Constantin Vasilache, minerul Kopetin Gheza, mecanicul Haimovici Isac și nenumărați alți fruntași în producție dovedesc prin realizările lor, unitatea de nezdruncinat a oamenilor muncii fără deosebire de naționalitate în lupta pentru construirea socialismului. Frăția dintre cei ce muncesc este un izvor al forței statului nostru democrat-popular și tocmai de aceea această frăție trebuie consolidată neîncetat.

Cei ce muncesc, fără deosebire de naționalitate, sînt strîns uniți în jurul partidului și guvernului, pentru că ei iubesc fierbinte scumpa noastră patrie, Republica Populară Romînă, și pentru că sînt gata să-și dăruiască luptei pentru înflorirea ei toate capacitățile lor, toată puterea lor de muncă, tot ceea ce au mai bun în ei.

V. NEDELCU

Mîndria noastră

Ansamblul artistic al fabricii de confecții „Steaua Roșie" din Sibiu a luat ființă în 1950. Sprijinit îndeaproape de către organizația de partid, sindicat și U.T.M. a reușit să cuprindă în rîndurile sale 150 de persoane.

Spectacolele date de ansamblul fabricii noastre au atras prin măiestria lor nenumărați oameni ai muncii. Numai la cele cinci spectacole date la Teatrul de Stat din localitate au venit peste 2500 spectatori. Pe lîngă aceasta, ansamblul a dat spectacole în cadrul căminelor culturale din localitate și a făcut de curînd deplasări la Sebeș-Alba, Cisnădie și Rășinari.

Din programul prezentat la aceste spectacole, cele mai reușite au fost cîntecele „Foaie verde de rogoz", „Mă mir pădure de tine", „Clopotele", „Indonezia", „Cîntecul șoferului", cît și dansurile.

În mod deosebit s-au evidențiat soliștii utemiști Maria Riter, Eduard Fogorascher, Constantin Paraschivescu, Ecaterina Codoban. Iar utemiștii Ilie Stroe, Nicolae Tănase, Maria D. Popa, Maria Bungău, Silvia Costea, Iuliu Szabo și Constantin Dragomir au jucat cel mai bine.

Acum membrii ansamblului nostru, cu sprijinul permanent al comisiei artistice formate din tov. Iacob Achim, P. Băncilă, Ioan Glonț și Gh. Oprescu, fac intense pregătiri în vederea spectacolelor ce se vor prezenta la 7 Noiembrie. Cîntecele „Trandafir de pe răzoare", „Crai nou", „Steagul Partidului", „Firicel de floare albastră", „Vin ciobanii" vor îmbogăți repertoriul corului. Iar echipele de dansuri romînești și sovietice pregătesc de zor „Brîul oltenesc", „Fecioreasca" „Învîrtita", precum și două dansuri ucrainene.

Ansamblul este mîndria noastră.

Corespondent
SUSANA DAVID

Difuzorul voluntar

Închipuiți-vă un tînăr de vreo douăzeci și unu de ani, brunet, nu prea vorbăreț. Așa arată difuzorul nostru voluntar. El îndeplinește această sarcină doar de vreo trei luni.

Iulian Berceanu este difuzor voluntar pentru bolnavii sanatoriului Tudor Vladimirescu din raionul Tg. Jiu.

Între zilele de 22 și 25 ale fiecărei luni îl vezi umblînd prin secție ca să facă abonamente pentru luna viitoare. El trece din cameră în cameră vizitînd bolnavii la pat. Stă de vorbă cu fiecare în parte și astfel reușește să facă aproximativ 20 abonamente lunar. Cifra luată în sine pare mică, dar față de numărul nostru ea este ridicată.

Iulian Berceanu, deși este și el bolnav, muncește conștiincios și ne aduce regulat ziarele. Are grijă să întîmpine în fiecare zi poștașul pentru a lua în primire ziarele, pe care apoi le împarte după listă, fiecărui abonat. Datorită lui avem posibilitatea de a citi zilnic ziarele, de a fi în curent cu evenimentele interne și internaționale.

Corespondent
MIRCEA VEZURE

INFORMAȚII

Pentru merite deosebite în realizarea filmului documentar în culori „Republica Populară Romînă", Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne a conferit ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa I-a tov. Leonid Vasilievici Varlamov, ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa II-a tov. Alexandr Gheorghevici Kuznețov și ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa III-a tovarășilor Andrei Ivanovici Solegubov, Anatoli Alexandrovici Kolosin, Igor Viktorovici Besarabov și Igor Felixovici Gungher.

★

La Asociația Corespondenților Presei Străine a avut loc, zilele trecute, o reuniune consacrată celei de a 37-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Cu această ocazie, a vorbit A. I. Jigaliov, corespondentul Agenției TASS în R.P.R., arătînd uriașele transformări înfăptuite în U.R.S.S. în acești 37 ani, precum și politica de apărare a păcii și de prietenie cu toate popoarele dusă în mod consecvent de Uniunea Sovietică.

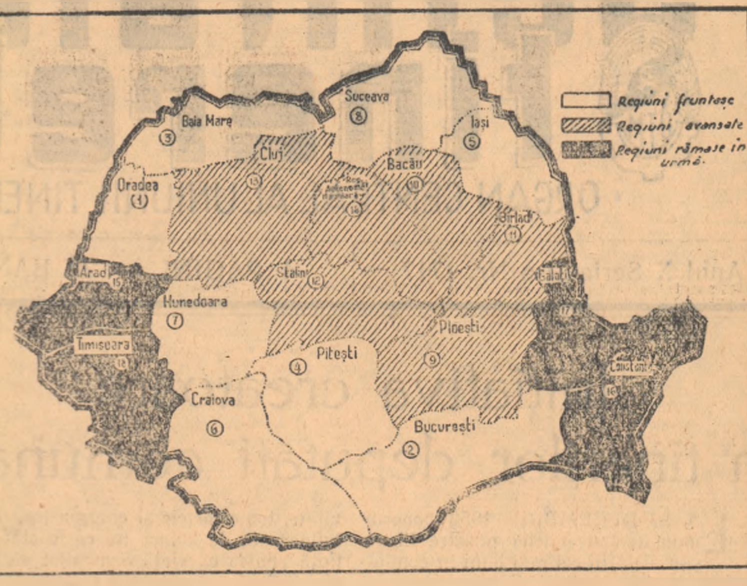
Apoi, Ansamblul de Stat de dansuri populare al R.S.S. Moldovenești a prezentat în sala Ansamblului de Estradă un program de selecțiuni de cîntece și dansuri populare, pentru reprezentanții presei romîne și străine. La spectacol au participat membrii Asociației și un mare număr de invitați din rîndurile presei romîne.

Reuniunea și spectacolul s-au desfășurat într-o atmosferă caldă, sărbătorească.

★

Expoziția „10 ani de activitate a Editurii de stat pentru literatură politică", deschisă la Libraria noastră nr. 1, Calea Victoriei 45, poate fi vizitată zilnic între orele 9—14; 17—20. (Agerpres)

Insămânțările de toamnă trebuiesc grabnic terminate

Răspunzînd chemării Partidului și Guvernului, țărănimea muncitoare muncește cu avînt mereu sporit pentru însămînțarea suprafețelor prevăzute.

În majoritatea regiunilor ritmul însămînțărilor s-a menținut intens în permanență, suprafața însămînțată pînă la data de 1 noiembrie 1954, reprezentînd aproape 79 la sută din planul însămînțărilor de toamnă.

Folosind din plin fiecare zi bună de muncă, muncitorii și tehnicienii din gospodăriile agricole de stat, colectiviștii, întovărășiții și țăranii muncitori din regiunea Oradea au terminat complet însămînțările, depășind prevederile.

Regiunea București a însămînțat întreaga suprafață prevăzută și luptă pentru depășirea planului, iar regiunile Baia Mare, Pitești și Iași, au însămînțat peste 90 la sută din prevederi.

În unele regiuni, însă mai ales în regiunile Timișoara, Galați, Constanța și Arad, campania însămînțărilor de toamnă se desfășoară într-un ritm cu totul nesatisfăcător, suprafețele prevăzute nefiind realizate decît în proporție de 43-67 la sută. În aceste regiuni, deși există condiții favorabile și mijloace suficiente, nu s-au depus toate eforturile pentru realizarea la timp și în bune condiții a însămînțărilor.

Organele de partid și de stat din aceste regiuni trebuie să depună toate eforturile pentru terminarea în bune condiții a însămînțărilor și a celorlalte munci agricole de toamnă.

In zilele următoare campania însămînțărilor de toamnă trebuie terminată.

Oameni ai muncii de pe ogoare! Folosiți din plin fiecare zi bună de muncă, pentru ca în cinstea zilei de 7 Noiembrie, bătălia pentru terminarea campaniei de însămînțări să fie cîștigată, asigurîndu-se astfel, în anul viitor, o recoltă bogată.

(Agerpres)

Bun prilej de ridicarea calificării

Una din primele studente care au venit la sectorul zootehnic a fost Valentina Grozea. Strîngînd cu timiditate mîna bătătorită a îngrijitorului de vaci, ea îl rugă să-i arate cîteva din operațiunile zilnice ce trebuie făcute pentru buna îngrijire a grajdurilor. Ascultînd cu atenție explicațiile despre felul și timpul în care se face mulsul vacilor, cum se dă vițelor hrană și apă, cum li se schimbă așternutul, cum li se face curățenie, ea își notă totul în carnet. Mulțumită, o porni în căutarea zootehnicianului. Îngrijitorul zîmbi indulgent și spuse ca pentru sine:

— Cam repede a luat-o din loc studenta..

Dar mare-i fu mirarea cînd a doua zi Valentina veni din nou în grajd și de data aceasta fără a întreba prea multe se puse pe treabă. Curăță singură bălegarul, schimbă așternutul, cără apă, muncind cot la cot cu ceilalți îngrijitori. După ea au mai venit și alți studenți. Și nu le-a trebuit multă vreme să îndrăgească această muncă și să înceapă între ei o adevărată întrecere în ce privește sporul de lapte și creșterea în greutate a animalelor.

Și la culesul viilor, la grădina de zarzavat sau în pepinieră studenții grupei 2010 a Facultății de economia și organizarea agriculturii socialiste au obținut rezultate frumoase.

Nu-l vor uita muncitorii secției Herești pe tînărul Vasile Chindriș care a dat trei norme într-o zi cînd echipa sa a fost la descopcitul plantațiilor de viță. Au lucrat cu mult elan tinerii înțelegînd că trebuie să termine degrabă munca lor. Uitaseră însă că în muncă nu este totul îndeplinirea normelor, ci un loc important îl are calitatea muncii. Așa s-a făcut că șeful de echipă Negoiță s-a înfuriat tare rău cînd a văzut treaba studenților și s-a jurat că nu-i va mai lăsa să muncească în sectorul lui. Aceasta însă nu ținu mult: studenții au reparat greșeala pe care au făcut-o și au dat de atunci lucru de bună calitate.

Practica studenților s-a dovedit a fi folositoare și bine venită pentru pregătirea viitorilor ingineri agronomi. Ei au învățat printre multe altele, cum se face practic un siloz de sfeclă, clasarea animalelor, cum se face descopcitul plantațiilor de viță, cum trebuie întreținută o pepinieră de pomi fructiferi și multe altele. E adevărat că s-au dovedit a fi de-a dreptul cicălitori cu întrebările, unii studenți ca Stroia Ion și Vasile Chindriș, dar și aveau de ce. Ei nu veniseră pînă acum în contact cu anumite lucrări agricole.

Erau bunăoară în fața unui corcoduș, în pepiniera secției. Nimeni nu știa că corcodușul se mai numește și mirobolan. De asemenea studenții au aflat cu multă curiozitate că pe acest corcoduș se pot altoi prun, cais și alți pomi fructiferi. Altă dată s-au găsit în fața unor meri cu tulpină palisată. Negreșit că au dat din umeri studenții cînd au auzit de așa ceva. Dar ei au aflat că pomi cu tulpină palisată sînt aceia a căror creștere este dirijată de om.

Una din cele mai fructuoase preocupări pe care le-au avut studenții a fost munca în pepiniera secției. Aci ei au învățat metodele de altoit, cum ar fi „în ochi dormind", au lucrat la prășitul culturilor, la ciupitul în verde etc.

În tot timpul practicii tovarășul Constantin Drisu, brigadier la pepinieră a dat explicații și lămuriri studenților despre plantațiile de port altoi, despre recoltatul coardelor de port altoi etc.

În caietele de practică ale studenților sînt notate multe și prețioase lucruri despre munca într-o gospodărie de stat.

Pentru studenții anului II grupa 2010 a Facultății de economia și organizarea agriculturii socialiste din Institutul Agronomic din București, practica pe care o fac la secția Herești a gospodăriei de stat Negoiești înseamnă cel mai bun prilej pentru ridicarea calificării lor, pentru a se pregăti în vederea viitoarei lor meserii.

GABRIEL IONESCU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea București

Pentru grăbirea însămînțărilor în raionul Galați

În regiunea Galați, în aceste zile, oamenii muncii din agricultură desfășoară cu avînt lucrările de toamnă. Timpul prielnic este folosit din plin și dă posibilitatea grăbirii însămînțărilor. Îndrumați de organizațiile de partid, țăranii muncitori din raioanele Călmățui și Măcin au reușit să se situeze în fruntea muncilor de toamnă.

Astfel, pînă în seara zilei de 28 octombrie, planul de însămînțări în raionul Călmățui a fost îndeplinit în proporție de 78,84 la sută, iar la arături 87,47 la sută. Fruntașe pe raion sînt comunele Victoria și Tibănești care au terminat complet lucrările de toamnă. Aci s-a dus o intensă muncă politică organizată de către organele locale ale puterii de stat sub conducerea organizațiilor de partid și cu sprijinul efectiv al organizațiilor U.T.M.

Regiunea Galați este totuși în întîrziere cu însămînțările. Cauzele care au determinat rămînerea în urmă stau în faptul că unele sfaturi populare raionale și comunale nu au acordat toată atenția desfășurării acestei munci. Aceasta este situația cu comunele din raioanele Bujoru și Galați.

În raionul Bujoru pînă în seara zilei de 28 octombrie nu s-a îndeplinit planul decît în procent de 18,6 la sută la însămînțări și 28,65 la sută la arături. Pînă la aceeași dată, raionul Galați nu a realizat din plan decît 17,77 la sută la însămînțări și 35,12 la sută la arături. În raionul Galați sînt comune care au însămînțat suprafețe neînsemnate față de cifra totală de plan și față de forțele de muncă de care dispun.

De pildă în comuna Piscu, pînă în ziua de 27 octombrie s-au însămînțat doar 2 hectare din suprafața de 1050 hectare. Muncă de lămurire, de convingere a țăranilor muncitori nu s-a dus. În rîndul membrilor comitetului executiv al sfatului popular comunal, al cărui președinte este tov. Victor Caranfil, s-a cuibărit formalismul și birocratismul. Membrii comitetului executiv, care poartă răspunderea pentru această situație, dau vina unul pe altul. Ei nu au mers prin comună, pe la casele țăranilor muncitori pentru a-i convinge să însămînțeze la timp și n-au combătut tendința ce s-a manifestat în rîndul țăranilor muncitori de a nu însămînța pînă nu plouă.

Activitatea organizației de bază U.T.M. (secretar tov. Muscă Ene) este foarte slabă. Lipsuri în această direcție revin și comitetului raional U.T.M.-Galați (secretar tov. Oprea Petrache) care nu a pregătit suficient pe instructorii săi. De pildă tov. Pădulescu Virgil, instructor al comitetului raional U.T.M., stă de mai multe zile în comuna Braniștea, dar nu a făcut nimic pentru a întări viața de organizație în această comună, deși organizația duce o activitate slabă și nu are un plan după care să-și desfășoare munca.

În comuna Slobozia Conachi, comitetul executiv al sfatului popular comunal nici pînă în ziua de 14 octombrie nu a luat măsuri pentru schimbul de semințe. Mai mult decît atît, nici n-a adus la cunoștință țăranilor muncitori acest lucru.

În comuna Pechea, unde din 1730 hectare nu s-au însămînțat decît 129, președintele sfatului popular, tov. Sabov Alexandru, se ține numai de chefuri în loc să meargă prin comună și să mobilizeze pe țăranii muncitori la însămînțări. Asemenea situații există și în comunele Șivița care din 1085 ha. a însămînțat 41 ha., Independența, care din 1400 ha a însămînțat 90 ha. și altele. În majoritatea comunelor nu se folosește zilnic niciun sfert din atelajele existente. De pildă în comuna Braniștea, comună situată în frunte față de celelalte, din cele 240 de atelaje nu ies la lucru decît 10-13 zilnic. Dacă toate atelajele ar fi folosite, în maximum trei zile în comună s-ar termina de însămînțat.

Unii tehnicieni și ingineri agronomi de la sfatul popular raional, cînd merg în comune în loc de a sprijini și îndruma țărănimea muncitoare cum trebuie executate lucrările se închid în sediile sfaturilor populare, îngropîndu-și capul între hîrtoage. Așa s-a întîmplat cu tov. Rădulescu Octavian, tehnician, și inginerul Bîtca Gheorghe, care deși stau în comuna Șivița de multă vreme, totuși nu organizează așa cum trebuie munca.

Comitetul executiv al sfatului popular al raionului Galați manifestă aceeași lipsă de care sînt cuprinse sfaturile populare comunale. Tov. Tulbegean Procop, președintele sfatului popular raional spune că însămînțările merg prost datorită faptului că nu s-a dus muncă politică și țăranii muncitori n-au fost mobilizați. Dacă așa au stat lucrurile, ele trebuiesc îndreptate, trebuiesc luate toate măsurile pentru lichidarea rămînerii în urmă a însămînțărilor în raionul Galați.

Țăranii muncitori de pe ogoarele raionului Galați trebuie să fie sprijiniți și ajutați pentru a traduce în viață angajamentele pe care și le-au luat.

IANCU TRIFAN
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Galați

Deschiderea unei „Case a tehnicianului"

În ziua de 31 octombrie, la combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara s-a deschis, într-un cadru festiv, „Casa tehnicianului". La deschidere au participat numeroși ingineri, tehnicieni, inovatori și muncitori fruntași în producție.

„Casa tehnicianului" va pune la dispoziția inginerilor, tehnicienilor și inovatorilor noi posibilități de a studia și de a pune în practică propunerile lor de inovații și raționalizări.

„Casa tehnicianului" este prevăzută cu trei săli de lectură, o sală de ședințe, două camere pentru cabinetul tehnic, un depozit de cărți, o sală de expoziție permanentă pentru inovații și raționalizări.

Graficele expuse arată larga participare a muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor la perfecționarea neîntreruptă a tehnicii. Din 1951 și pînă acum, la cabinetul tehnic al combinatului au fost înaintate 652 de propuneri care aduc o economie antecalculată anuală în valoare de 18.123.000 lei. Autorii lor au fost recompensați cu suma de 406.430 lei. (Agerpres)

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

Dragostea și respectul pentru artă

Tanți Cocea

Desigur că toată bogăția de impresii care mi-au încălzit sufletul și mi-au luminat mintea, în călătoria recent făcută în Uniunea Sovietică, nu poate fi cuprinsă în cîteva fraze. Voi încerca să arăt însă unele din lucrurile care, socotesc eu, stau la baza impunătoarelor realizări ale poporului sovietic, pe tărîmul artei.

Mai întîi o nesfîrșită dragoste: de viață, de frumos, de om.

De la cîntecele populare, în care peste jale sau duioșie răzbate năvalnic dorul de viață, optimismul tumultuos, cuceritor, pînă la muzica lui Ceaikovski, Rimski-Korsakov, Musorgski sau Haciaturian, de la dansurile populare pline de un umor robust sau de un amețitor temperament, pînă la rafinatul balet rus, totul degajă o nesecată putere de viață. Iar povestirile lui Gogol și ale lui Saltîkov-Scedrin, poemele lui Pușkin sau Nekrasov, vorbesc cititorului despre dragostea poporului față de pămîntul și cerul patriei lui, despre avîntata lui dragoste de viață. Dar costumele vesel colorate, parcurile pline de flori, minunatele palate și podurile incomparabile ale Leningradului, sau casele vechi din lemn, în culori pastelizate, cu ferestrele lor ornamentate de adevărate broderii în lemn, despre ce vorbesc dacă nu despre dragostea de frumos? Și numai din dragostea pentru om, știința i-a pus la dispoziție ultimele ei cuceriri, ca să poată smulge pămîntului toată bogăția, pe care s-o folosească pentru o viață mai bună și mai luminoasă.

O altă trăsătură caracteristică a poporului sovietic este respectul pentru artă. Prețuirea, toată consecințele trecutului — monumente, catedrale și palate — în restaurare. Operele plasticilor ruși și universali din galeriile Tretiakov sau palatul Ermitaj sînt cercetate zilnic de mii de oameni, care le admiră tăcuți, în reculegere, aș putea spune cu religiozitate.

Același respect îl întîlnit în teatre. În sală, publicul, corect îmbrăcat, ca de sărbătoare, parcă nici nu mai respiră, atît de atent participă la viața de pe scenă. Iar cortina nu se mai ridică pentru aplauze decît la sfîrșitul spectacolului și nu între acte, pentru a nu rupe atmosfera creată. Atunci însă, manifestarea dragostei este atît de entuziastă, căldura publicului atît de contaminantă, încît și cel mai rece spectator se lasă prins în șirurile compacte care, la ieșire, își mai aclamă odată actorii iubiți.

Repertoriul cuprinde pe lîngă clasici — Gogol, Tolstoi, Cehov, Ostrovski, Gorki, numele autorilor sovietici cunoscuți și iubiți de popor, ca Simonov, Corneiciuk, Leonov sau Treniov. Iar pe lîngă toți aceștia, marii scriitori ai dramaturgiei universale ca Shakespeare și Goldoni, Gerhardt Hauptmann și Dickens, Oscar Wilde și Calderon, stau la loc de cinste. Cu același respect, cu aceeași dragoste e privită arta tuturor popoarelor. În depărtatul Kazahstan am ascultat cu emoție Ciocîrlia noastră și o compoziție originală pe teme populare romînești executate de orchestra filarmonică din Alma-Ata.

Și tot din respect pentru arta lor se naște și dragostea pe care actorii sovietici o pun în redarea cît mai veridică a realității. În căutarea și prezentarea artistică a adevărului vieții, actorii sovietici pun pe lîngă talentul lor, o muncă încordată și minuțioasă, un studiu continuu și sistematic, o dăruire de fiece clipă a vieții lor. Mordvinov, strălucitul interpret al lui Othello, de abia acum, după nouă ani de cînd joacă acest rol, studiindu-l și îmbogățindu-l mereu, de abia acum acceptă calificarea „foarte bine" pe care i-o dă pretențiosul lui director de scenă și colaborator, marele om de teatru Zavadski.

Îmbogățirea rolului, dincolo de textul dat, prin biografia completă a personajului, controlarea pe sute de fotografii a aspectului exterior sau verificarea pe bandă de magnetofon a glasului și rostirii celei mai adecuate, sînt parte din mijloacele tehnice întrebuințate de acești mari artiști, adepți ai școalei lui Stanislavski.

Și doar prin această îmbogățire, prin această colaborare cu autorul, meșteșugul actoricesc devine o artă, — nu numai interpretativă, ci o artă într-adevăr creatoare.

Căci artă creatoare este în tabloul judecării Maslovei, din „Invierea" lui Tolstoi, scena celor doisprezece jurați, care au doar de spus pe rînd, aceeași formulă stereotipă a jurămîntului. Și totuși, fiecare precizează în contururi puternice, clare, o personalitate definită, cu caracterul ei aparte, cu trecutul, educația, poziția și aspirațiile sale, într-un joc minuțios, dantelat și perfect unitar, pînă în ultimele detalii construit propriei personalități. Adică, din cîteva cuvinte — două-trei precise ființe complete și vii. Numai astfel, personajele pozitive sau negative capătă toată gama de nuanțe din care e alcătuit un om viu, autentic și nu rămîn penibile siluete de carton, vopsite în alb sau negru.

Tot în „Invierea", procurorul nu ne atrage, în mod grosolan, atenția asupra aspectului negativ al personajului. Comisarov, care îl interpretează, e elegant, aproape distins. El face să apară dintr-o mulțime de amănunte, presărate cu o perfectă discreție în jocul său, contradicția dintre rolul lui de apărător al moralei și viața desfrînată pe care o duce. Procurorul are un cap prea mare pentru trupul lui mic. Fața îi e mică și lucioasă, părul lins și pomădat. Se poartă cu demnitate și se ascultă cu plăcere. Punctele actului de acuzare le subliniază cu voce sonoră, apăsată și solemnă. Din cînd în cînd însă, scapă unele replici pe un ton unsuros, iar privirile care îi lunecă spre Maslova fac să se întrevadă lubricitatea acestui trup slăbănog în care trăiește un suflet josnic. Numai astfel și rolurile mici jucate de actori mari, rămîn în amintirea spectatorului, alături de cele principale. Cei doi artiști ai poporului, Gribov și Gribkov, care apar într-un singur tablou din „Invierea", sînt atît de autentici, împrumută rolurilor atîta caldă personalitate și atîta trăire încît ai vrea ca scena în care ei, aproape doar figurează, să nu se mai termine, într-atît de dragi îți devin.

Numai studiind cu pasiune meșteșugul actoricesc, artistul își poate dezvălui nebănuitele fațete ale propriului său talent și poate stăpîni varietatea uluitoare de roluri, atît de diferite între ele, încît actorul aproape nu poate fi recunoscut. Într-un album al acestui minunat Teatru de Artă „MHAT" am găsit pe un actor, Dobronravov, fotografiat în nu mai puțin de douăzeci și cinci de roluri, în toate cu desăvîrșire altul, de nerecunoscut.

Și numai cunoscînd viața în toată plinătatea ei, actorul ajunge să-și iubească personajele și să le dea sufletul său, așa cum i-am văzut pe marii artiști sovietici.

Măestria actorului sovietic

Ion Finteșteanu

— Artist emerit al R. P. R. —
Laureat al Premiului de Stat

În vara anului 1950 cînd am vizitat Moscova și Leningradul, am avut marea bucurie de a lua contact direct cu teatrul sovietic; cu această ocazie, am fost spectatorul emoționat al unei serii de spectacole de înaltă ținută artistică.

Cunoșteam teoretic puternica tradiție realistă a teatrului sovietic, sintetizată și împlinită în sistemul de gîndire artistică a lui C. Stanislavski. Știam că măiestria actorului sovietic a atins un nivel deosebit, dar nu luasem încă contactul direct cu forța creatoare a actorului sovietic în scenă. Spectacolele pe care le-am văzut la MHAT și Teatrul Mic (Moscova) sau Vîborg (Leningrad) mi-au produs revelația marilor idealuri actoricești împlinite: am văzut ACTORUL în îndeplinirea creației lui, avînd la dispoziție totul pentru a se dărui nobilei sale sarcini.

Condițiile de muncă din teatrul sovietic constituiesc satisfacția generației noastre după o neîncetată luptă de opinie dusă cu forțele oarbe, retrograde sau reacționare ale societății trecutului în care au muncit, au creat și au combătut pentru om și viață, pentru pace și progres, generațiile trecute de creatori; Shakespeare, Molière, Goldoni, Ostrovski, Tolstoi, Cehov își află astfel încununată munca lor creatoare în realismul socialist care înflorește în teatrul sovietic.

La înaltul nivel atins de spectacolul de teatru sovietic contribuie o serie de elemente care au toate la bază, o imensă dragoste de teatru și o minunată concepție despre om și despre viață; arta actorului este astfel o fericită reprezentare a însăși concepției de viață a omului sovietic, la baza măiestriei actorului aflîndu-se filozofia marxist-leninistă care dă omului de teatru sovietic (dramaturg, actor, regizor, scenograf) o perspectivă largă cu principii ferme și sănătoase. Întemeiată pe forța interioară a ideologiei marxist-leniniste, măiestria actorului sovietic pune în valoare perfect îngemănate, „teatrul și știința actorului" — cum spunea C. Stanislavski. Tehnica artistică se cere să fie mereu desăvîrșită și — fiindcă teatrul e în funcție de viață — viața trebuie să constituie axul principal care stă la baza preocupărilor artistice, viața cu marile ei probleme și cu toate micile ei amănunte. De aceea, în afară de studiul aprofundat al meșteșugului său, actorul — așa cum ne arată pilda creatorilor din teatrul sovietic — trebuie să-și perfecționeze necontenit nivelul ideologic, spre a-și constitui și consolida, adapta și desăvîrși un sistem de gîndire în lumina căruia să poată construi pe scenă în autenticitate și profunzime un personaj, un fragment de viață.

Actorul sovietic izbutește întotdeauna să nu se joace pe el însuși; el fuge de tipare, nu cade în rutină ci își trăiește cu adevărat personajul în chip viu și autentic.

Un asemenea spectacol în care actorii au atins un nivel deosebit, de o înaltă măiestrie artistică, l-am văzut la Leningrad, unde colectivul MHAT-ului, venit în turneu, juca piesa „Suflete moarte" de Gogol. Fiecare rol este o mare creație. Caracterul complex al lui Nozdriov — vorbăreț, mincinos, lăudăros, chefliu și poznaș — a fost realizat cu o veridicitate inegalabilă de marele Livanov. La rîndul lor, Kedrov în amabilul și dulceagul Manilov, Gribov în Sobakevici, Zueva în Corobocika cu firea ei „netoată", Petker în avarul Pliușkin și Belokurov în complexul rol al lui Cicikov — au realizat creații nemuritoare prin forța lor de expresie unică. În fața lor, eu învățam de la întîmplările de viață ce se desfășurau natural, se nășteau de-a dreptul în fața mea, pe scena pe care își trăiau rolul, cu adevăr și intensitate, actorii MHAT-ului.

Actorul nu este un ins izolat între reflectoare și text, el are lîngă dînsul permanent regizorul, a cărui prezență este activă în spectacol, munca de regie în teatrul sovietic constituind în sine un fenomen de creație. Din acest punct de vedere semnalez una din marile biruințe de regie ale repertoriului clasic rus și anume „Trei surori", spectacol pe care l-am văzut în U.R.S.S. montat după caietul de regie al marelui Stanislavski. Ceea ce m-a impresionat în deosebi aci a fost geniul regizorului prezent și post mortem în mișcarea pe care i-a dat-o spectacolului, în acel ritm impus actorilor pentru a da viață unor personaje care se plictiseau cumplit sub povara tristeții lor proprii și a unei orînduiri sociale sufocante, insuportabile. Interpretasem la București unul din rolurile din această piesă, dar abia în seara în care am văzut spectacolul jucat de actorii MHAT-ului am izbutit să descopăr sensul adevărat, tema primordială a piesei lui Cehov. De cum s-a ridicat cortina, am înțeles că în casa aceea în care se stingeau ca trei lumînări trei suflete triste, obosite și plictisite, se petrecea *ceva nou* — acel ceva nou descoperit de Stanislavski — *ritmul de viață al spectacolului* trezit odată cu primăvara și onomastica Irinei, nădejdea și visul către fericire.

Actorul sovietic, fidel marilor tradiții ale teatrului rus, format la școala realismului socialist în artă și înarmat cu cea mai înaintată concepție de viață, filozofia marxist-leninistă a înțeles că omul trebuie pus în centrul vieții și că viața constituie tema principală a dramaturgiei. Iată secretul înaltei sale măiestrii artistice.

Punerea în scenă a baletului „Călărețul de aramă"

Săptămîna aceasta, în cadrul manifestărilor cultural-artistice prilejuite de Luna Prieteniei Romîno-Sovietice va avea loc premiera baletului „Călărețul de aramă" de Reinhold Glier, montat pentru prima oară în țara noastră pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

Baletul „Călărețul de aramă", inspirat de poemul cu același nume al marelui Pușkin, lucrare distinsă cu Premiul Stalin, s-a bucurat de un mare succes în Uniunea Sovietică. Muzica minunată, conținutul bogat în idei, montarea scenică de proporții impresionante, chezășuiesc deplina reușită a acestui spectacol.

Spectacolul este realizat în regia lui Igor Smirnov, maestru de balet la Teatrul Mare din Moscova, bucurîndu-se de o valoroasă distribuție din care fac parte Irinel Liciu, Gabriel Popescu, Pușa Babeș, Gh. Cotovelea și alții. Într-o montare remarcabilă sînt prezentate scenele inundației care dau spectatorului impresia reală a apelor năvălind în șuvoaie, fuga lui Evghenii, realizată prin desfășurarea pe trei planuri a panoramei orașului, precum și panorama verticală reprezentînd creșterea construcției Petersburgului.

Un ajutor prețios la reușita spectacolului l-a dat compozitorul R. Glier care a asistat la repetiții, îndrumînd îndeaproape interpretarea.

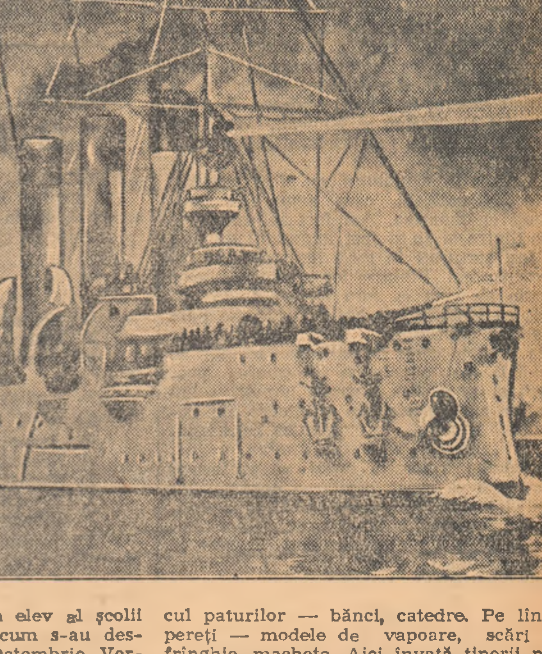
Premiera baletului „Călărețul de aramă" va avea loc la sfîrșitul acestei săptămîni.

(Agerpres)

Note de drum din U.R.S.S.

PE CRUCIȘĂTORUL „AURORA"

Nenumărate locuri din Leningrad amintesc de zilele în care proletariatul rus a înfăptuit Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Smolnîi, Palatul de Iarnă, cartierul Vîborg vorbesc despre eroismul clasei muncitoare ruse, care sub steagul Partidului Comunist a dat ființă pentru prima dată în lume visului de veacuri al omenirii muncitoare.

Unul din locurile cele mai iubite de vizitatorii Leningradului este crucișătorul „Aurora". În fața școlii de marină „Nahimov" se vede de departe silueta sveltă a crucișătorului, ancorat pe malul Nevei.

Inima dădea să sară din piept de emoție cînd am urcat pe bordul vaporului. Am vizitat puntea. În dreapta și în stînga tunuri de diferite calibre. În centru — turnul de comandă. Un elev al școlii „Nahimov" ne povestește cum s-au desfășurat evenimentele din Octombrie. Vorbește cu pasiune. Trăiește tot ce spune. Prin fața ochilor ni se perindă imaginile acelor zile.

...Octombrie 1917. Flota Mării Baltice s-a răsculat. Ofițerii țariști sînt arestați. Pe „Aurora", în fruntea marinarilor sînt comisarul A. V. Belîșev și locțiitorul său T. I. Lipatov. În seara în care avea să înceapă Revoluția, cîtorva vase le sosi un ordin de la Statul Major revoluționar.

— Trageți vapoarele pe Neva, cît mai aproape de Palatul de Iarnă.

Vasele se urniră cu tunurile îndreptate amenințător spre Palatul de Iarnă. În fruntea lor naviga „Aurora".

...Noaptea. Gărzile roșii au început atacul Palatului de Iarnă, unde se refugiase guvernul contrarevoluționar al lui Kerenski. În Palat erau ascunse trupele cadeților, care trăgeau cu furie în muncitori, știind că sfîrșitul le e aproape.

Pe bordul „Aurorei" răsună un ordin:

— Foc asupra Palatului de Iarnă!

Din gura tunului cel mai din față porni o salvă, apoi încă una și încă una...

Bubuiturile se auzeau în tot Petrogradul. Nu, nu numai în Petrograd — peste tot, în toată Rusia, în toată lumea. Ele vesteau omenirii întregi că în istorie a început o nouă eră, că acolo, în Petrograd, s-a născut primul stat al muncitorilor și țăranilor, în care nu au loc nici țarii, nici capitaliștii, nici exploatarea, nici ura între popoare.

Privim acest tun. Pe el — o placă de bronz, unde sînt descrise pe scurt aceste evenimente.

Vizităm apoi restul vaporului. Ne oprim în fața unei cabine de pe punte. E postul de radio-telegrafie, primul post de radio care a aparținut puterii sovietice. Din aparatul care se află aici, au zburat în eter cuvintele primului document al guvernului sovietic: „Către cetățenii Rusiei... Către cetățenii Rusiei..." Era apelul scris de Vladimir Ilici Lenin prin care se anunța victoria Revoluției Socialiste.

Coborîm în cală. Altădată, aici erau dormitoarele vitejilor marinari de pe „Aurora". Acum sînt săli de curs. În locul paturilor — bănci, catedre. Pe lîngă pereți — modele de vapoare, scări de frînghie, machete. Aici învață tinerii nahimoviști — apărătorii de mîine ai țărmurilor sovietice. Ei vor duce pe oceane și pe mări tradițiile marinarilor de pe „Aurora", steagul acoperit de glorie al slăvitei flote ruse.

„Aurora" este cunoscută astăzi în lumea întreagă pentru participarea ei la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie 1917. Mai puțin este cunoscută însă istoria acestui crucișător.

În anul 1905, în timpul războiului ruso-japonez marinarii de pe „Aurora" au luptat eroic în rîndurile flotei ruse. Mulți matrozi au căzut răniți sau morți. Corpul vasului era străpuns de ghiulele. Vitejia marinarilor ruși ar fi adus victoria asupra japonezilor, dacă generalii țariști nu-și vindeau patria.

După Revoluție, în anul 1924, vapoarele „Aurora" și „Comsomoleț" au fost primele vase care au ieșit din apele teritoriale sovietice, ducînd peste graniță steagul roșu al Țării Socialismului. Călătoria lor a început din Leningrad, a ocolit peninsula Scandinavică, în porturile căreia muncitorii le-au făcut o primire călduroasă și a continuat pînă la Arhanghelsk. În anii Marelui Război de Apărare a Patriei „Aurora" se afla printre vapoarele flotei sovietice, care au apărat eroic Leningradul.

Astăzi, crucișătorul „Aurora" e ancorat pentru totdeauna pe malul Nevei și e transformat parte în școală, parte în muzeu.

Numeroasele delegații străine care vin în Leningrad, vizitează și „Aurora". În vitrinele expuse într-o cabină, am văzut darurile primite de la acești delegați. Printre ele — un salut adresat de Ernst Thälman, atunci cînd a fost în Leningrad în timpul celui de al treilea Congres al Internaționalei. Alături e un album dăruit de o delegație a oamenilor muncii din țara noastră. Aceste daruri sînt un cald omagiu adus vitejilor de pe „Aurora" — vestitorii Revoluției.

DAN LAZARESCU

Leningrad, 1954.

ÎN ZIUA SCHIMBULUI DE ONOARE

În cinstea zilei de 7 Noiembrie, muncitorii și tehnicienii fabricii „Tehnometal" din Timișoara au organizat un schimb de onoare.

În această zi, lăcătușii din echipa condusă de Ioan Curcea de la secția selectoare și-au depășit planul de producție cu 90 la sută, iar întreaga secție a realizat în această zi o depășire a planului de 81 la sută. Și secția de fabricare a trioarelor a depășit planul de producție în ziua schimbului de onoare cu 7 la sută, secția de perforat tablă pentru batoze cu 40 la sută, secția țesături de sîrmă cu 99 la sută și secția de împletituri de sîrmă cu 67 la sută.

Ansamblul de stat de dansuri populare al R.S.S. Moldovenești la Arad

În după amiaza zilei de 2 noiembrie, Ansamblul de stat de dansuri populare al R.S.S. Moldovenești a sosit în orașul Arad. În gară, oaspeții au fost salutați de tov. Gh. Duma președintele comitetului executiv al sfatului popular orășenesc care le-a urat un călduros și prietenesc bun venit.

A răspuns mulțumind, conducătorul ansamblului S. M. Stratulat.

Seara în sala de festivități a Palatului cultural în fața a peste 1000 de oameni ai muncii Ansamblul de stat de dansuri populare al R. S. S. Moldovenești a prezentat un frumos spectacol care s-a bucurat de un deosebit succes.

FOILETON

Dinastia palavragiilor

Palavragiul filozof sosi cu cîteva ceasuri întîrziere. Întîrzierea nu se datora unei situații cerute grabnic prin telefon de comitetul regional, nici unui accident și nici măcar unei romantice întîlniri de dragoste. N-avem de aface în acest caz cu o întîrziere banală, oarecare, ci cu una politică, calculată, studiată. Ce urmărea palavragiul filozof prin întîrzierea sa? Cum singur mi-a mărturisit într-o clipă de sinceritate, vroia să-și mențină prestigiul și să-și înalțe autoritatea: „Dacă aș veni la timp utemiștii m-ar judeca de la egal la egal, ar pierde conștiința subalternității, nu s-ar mai simți organ inferior, n-ar mai vedea în persoana mea omul raionului, omul organului superior ierarhic" Palavragiul filozof strînse tuturor mîna mărinimos ca un prinț care de ziua soției sale face supușilor mici concesii, își aprinse o țigară, se așeză pe fotoliul albastru adus special de la raion și bătu vesel din palme:

— Tovarăși, dați-i bătaie...

La sfîrșitul ședinței secretara îl întrebă dacă dorește să spună ceva: palavragiul filozof consimți cu modestie:

— Eu nu refuz poporul niciodată... vox populi, vox dei... Se ridică în picioare și, solemn și dantonian făcu un semn cu mîna. Cu acest gest olimpic vroia să potolească delirul mulțimii, delir care pentru respectarea adevărului istoric e nevoie să arătăm că exista numai în imaginația sa.

— Dragi tovarăși, utemiști și utemiste... ce pot să vă spun eu dumneavoastră? Astăzi trăim o zi solemnă, sau chiar unică cum spun unii tovarăși... Azi e miercuri tovarăși... și palavragiul filozof se simți îmbujorat de fericire cînd observă că tinerii din sală îl înțeleg, îl aprobă: „Da, e adevărat, e miercuri..." E miercuri, tovarăși — ridică tonul, plin de pasiune — palavragiul filozof. Dar ce fel de miercuri, tovarăși? O miercuri oarecare? Nu! Putea — și nu vreau să contrazic pe nimeni — nu era imposibil, să fie și marți, dar marți a fost ieri, tovarăși și tovarășe...

— Ce facem cu plata cotizațiilor? cuteză cineva să-l întrerupă.

Așa ceva, chestiunile concrete, precise, practice, urechea palavragiului filozof, în urma unei boli stranii, nu le mai auzea de mult. Puteai să-i urli în ureche, el se înroșea și te ruga cu voce blîndă: „Mai tare, tovarășe, n-aud". Palavragiul filozof semăna acum cu un automobil ce și-a rupt bara de direcție. Vorbea în neștire, bătea cîmpii, oamenii îl apostrofau, vociferau, dar el nu se oprea decît să-și steargă fruntea și să bea puțină apă.

— Tovarăși... munciți cu acel entuziasm pe care unii tovarăși îl numesc entuziasmul tinereții... dar fiți în același timp, eu aș cuteza să spun cu consimțămîntul adunării în mod simultan, entuziaști și concreți... Să munciți binișor, apoi bine, apoi foarte bine, și din treaptă în treaptă să ajungeți pînă la ultra... Dar nici la ultra să nu vă opriți, tovarăși. Să mergeți din treaptă în treaptă spre extra, spre formidabil.

Cînd spuse „spre formidabil" căzu jos doborît de oboseală. După cîteva clipe (palavragiul filozof avea o energie inepuizabilă), începu din nou să vorbească. Uitînd unde vorbește, cu cine vorbește, despre ce vorbește, încheie cu cuvintele: „Visul atîtor și atîtor generații s-a împlinit". Palavragiul filozof era grăbit. Se îndreptă spre ieșire, dar secretara îi bară drumul.

— O lămurire, tovarășe, eu sînt nouă, nu știu să fac nici un raport...

— Înveți, tovarășă... și eu am fost cadru nou și acum țin o parte din raion pe degete...

— Bine, dar totuși, raportul...

Palavragiul filozof căzu pe gînduri. Se plimbă prin sală meditînd și apoi căpătînd inspirație se opri brusc și începu să erupă:

— Ce este un raport, tovarășă? Dacă observăm atent, dacă analizăm adînc și nu la suprafață cum fac unii tovarăși, vedem că în ultima instanță un raport este sinonim cu o dare de seamă.

Fața i se înviora de bucuria acestei descoperiri.

— Da, dar...?

— Raionul, admitem cazul, spune: „Dă-mi un raport"! Dumneata cum procedezi? Iei o bucată de hîrtie, un creion și scrii... Problema însă nu e cu ce scrii, ci ce scrii... Treci în raport realizările, nu multe, să nu bată a automulțumire, nu puține să nu aducă a negativism. Treci pe urmă în raport lipsurile. Nu puține să nu miroasă a lipsă de autocritică, nu multe să nu aducă a autobiciuire sau „cenușă în cap" cum spun unii tovarăși. Esențialul este deci să păstrezi echilibrul.

Secretara nu pricepea nimic, dar palavragiul filozof semăna cu o calamitate a naturii: nu putea fi oprit.

— Pe urmă compari... cum era situația acum o săptămînă, cum e actualmente... deci faci o paralelă... pe urmă mai compari ceva, de la caz la caz, te orientezi și îi arzi încă o paralelă... Paralele, antiteze, iar paralele, iar antiteze și e gata trebșoara...

Palavragiul filozof făcu semn secretarei c-a uitat ceva important:

— Cînd te apropii de sfîrșit, de final, sau de epilog, cum spun unii tovarăși... atunci... Fața palavragiului semăna în această clipă dramatică cu cea a unui conspirator, vocea-i deveni discretă, clandestină: „atunci tovarășe vîri politicul, strecori politizarea..."

Palavragiul filozof era în felul lui conștiincios: nu ocolea terenul. Odată pe săptămînă descăleca de pe bicicletă în fața fabricii și începea să vorbească. Tinerii îi mărturiseau dorința de a face sport, palavragiul filozof le vorbea despre paralele, despre antiteze, iar despre paralele, și în concluzie despre antiteze. Secretara îl ruga cu lacrămi în ochi s-o ajute să pregătească o adunare, palavragiul filozof bătea cîmpii: „Din treaptă în treaptă o să ajungeți la formidabil".

★

După palavragiul filozof, scos din muncă tocmai pentru că era mai puțin filozof și mai mult palavragiu, a urmat la tron, conform obiceiului pămîntului, o rudă a sa apropiată: palavragiul energic. Era acest palavragiu înfricoșător și teribil ca un taifun. Într-o trăsurică trasă de doi armăsari sprinteni, colinda întreg raionul făcînd, după cum declarase reprezentanților presei, un „turneu de îmbunătățire a muncii". **Palavragiul energic arăta că e mutat** dintr-un loc într-altul tocmai datorită calităților sale rare și remarcabile „Vine șeful la mine și mă roagă: dumneata ești o mînă de fier, du-te la fabrica X și pune lucrurile pe roate". Unde se oprea palavragiul energic, avea loc o cotitură de 180 de grade, toți activiștii erau înlocuiți, toți căpătau vot de blam... „Nu voi dormi liniștit pînă cînd toată lumea nu va avea la dosar un vot de blam". Palavragiul energic țipa atît de energic încît lumea încremenea de spaimă. Se crease chiar și o zicătoare: „De mînia taifunului scapi, dar de mînia palavragiului ba". Cînd oamenii bine informați șopteau că e posibil ca palavragiul energic să vină în inspecție, lumea se agita, se alarma.

— Vine taifunul...

— Vine palavragiul energic...

Într-o frumoasă zi de iunie, palavragiul energic coborî de pe capra trăsurii sale elegante oprindu-se în fața fabricii unde domnise pînă atunci o rudă a sa de gradul întîi, palavragiul filozof. Cînd a văzut că de trei luni de zile nimeni nu și-a plătit cotizația, că în tot acest timp nu s-a ținut nici o adunare generală, palavragiul energic bătu atît de tare în masă încît toate geamurile se prăbușiră.

— Ce înseamnă sălbăticia asta? Ce înseamnă dezordinea asta? Cine a fost aici instructor înaintea mea?

Secretara pomeni numele palavragiului filozof.

— Ăsta e un pezevenghi, un palavragiu, un demagog, cum spun unii tovarăși...

Obiceiul de a spune mereu „cum zic unii tovarăși" îl căpătase de la ruda sa apropiată și cu toate strădaniile nu izbutea să-l părăsească.

— Tovarășă secretară, situația e clară: Trebuie să facem o cotitură de o sută optzeci de grade... Am să fac revoluție aici. Am să vă bag mințile în cap... Toată lumea să vină mîine la o ședință la orele cinci...

Palavragiul energic ar mai fi vorbit mult, dar vizitiul îi șopti la ureche: ...„Hai repede la restaurantul „1 Mai" că se isprăvește berea". Palavragiul energic trînti ușa, se urcă în trăsurică și dispăru.

A doua zi utemiștii așteptau nerăbdători ședința cu cotitura.

Ora cinci și zece minute.
Palavragiul energic n-a sosit.
Ora cinci și treizeci de minute.
Palavragiul energic n-a sosit.
N-a sosit în ziua aceea.
N-a mai sosit niciodată.

Tronul de palavragiu era din nou liber. Asemenea funcție nu exista în schema aprobată de centru, dar palavragiul găsea întotdeauna un locșor, și nu la încadrarea cea mai proastă. Totuși multă vreme funcția de palavragiu a rămas vacantă; nici un candidat nu se zbătea s-o ocupe. După o anume vreme un tînăr înalt, sportiv, coborî dintr-o trăsurică albastră trasă de un măgar șchiop. Arătă delegația, portarul îl salută ceremonios și îi permise să intre în incinta fabricii. Noul venit nu era un palavragiu întreg, ci numai vice-palavragiu, ținea locul palavragiului titular ce urma să ocupe tronul în cel mai scurt timp. Tînărul se numea cu modestie palavragiu ad-interim și recunoștea cu tristețe că e diletant. Băiatul avea însă dorința fierbinte de a învăța, prost nu era, și existau toate motivele ca dintr-un palavragiu amator și provizoriu să devină un palavragiu statornic, un palavragiu în toată puterea cuvîntului.

În primele zile ale îndeplinirii funcției, palavragiul ad-interim se surprindea și dînd o serie de lămuriri practice, lucru care-l punea însă pe gînduri, îl neliniștea, îl făcea să-și simtă cariera periclitată: „Doamne dumnezeule, dacă n-am aptitudini? Dacă n-am să devin un palavragiu serios așa cum a fost răposatul meu tată?" Sîrguincios și cuminte, micul palavragiu s-a transformat atît de repede într-un palavragiu întreg, încît lumea și mai cu seamă babele căzură pradă uimirii, își făceau cruce și scuipau în sîn: „Vai ce repede a crescut!... Acum cîteva zile era un prichindel".

Palavragiul ad-interim, care devenise atît de repede un palavragiu titular, vorbea tot timpul fără răgaz, ziua și noaptea, neoprindu-se nici o clipă. Nici cînd mînca nu închidea gura. Într-o zi s-a întîlnit la o bodegă cu palavragiul filozof care-i ceru în împrumut cîțiva lei ca să bea o cinzeacă: „Bravo tovarășe... Cum vorbești dumneata eu nici în tinerețe n-am vorbit"... îl lăuda din inimă palavragiul filozof.

Palavragiul ad-interim care devenise atît de repede un palavragiu titular, nu asculta niciodată ceea ce spuneau subalternii. El vorbea într-una chiar cînd în biroul său nu se afla nimeni. Cel din urmă reprezentant al dinastiei palavragiilor vorbea atît de mult încît gura i se dilatase, căpătase forma unui clopot, iar restul trupului i se veștejise și i se ofilise. Palavragiul nu vedea nici un rău în asta. **El avea nevoie numai de gură și toate** celelalte i se păreau inutile și plictisitoare.

Într-o frumoasă zi de august cîțiva tineri l-au invitat să părăsească funcția și să se ducă unde vrea. Palavragiului îi era greu să umble, el avea numai gură, picioarele i se atrofiaseră de mult. Cînd palavragiul, nevoind să părăsească tronul a spus că detronarea lui este neconstituțională, citînd din niște paragrafe vechi potrivit cărora persoana unui palavragiu este socotită inviolabilă, un tînăr i-a răspuns net:

— Nu există asemenea paragrafe... Ne-am săturat de tirania palavragiilor...

...Așa a luat sfîrșit neagra și întunecata domnie a dinastiei palavragiilor...

EPILOG

Fără îndoială că acesta e un basm cu tîlcuri adevărate. Dar sfîrșitul basmului este mincinos. Basmul spune că a luat sfîrșit neagra și întunecata domnie a palavragiilor, că ultimul ei reprezentant a fost detronat. Nu e adevărat! Autorul acestor rînduri, într-o călătorie făcută la fabrica de produse lactate din Simeria, a observat un lucru ciudat, de a cărui importanță istorică și-a dat seama tîrziu. După mărturiile martorilor oculari, reiese că pe acolo a poposit vreme îndelungată un specimen de oameni ce dovedeau multe înrudiri cu înaintașii lor, palavragiii filozofi, energici și ad-interimi. Pe aici au poposit în zilele noastre mulți asemenea palavragii: Istrate, Cimpoieșu, Huieț, activiști ai comitetului raional U.T.M. Hunedoara. Ce-a lăsat în urma ei invazia palavragiilor? A pustiit, a zdrobit în drumul ei orice urmă de activitate. Din luna martie anul 1954 și pînă la 20 octombrie 1954 nu s-a ținut aici nici o adunare generală. Din luna martie 1954 și pînă în luna octombrie 1954 nici un utemist nu și-a plătit cotizația. Din luna martie 1954 și pînă în luna octombrie 1954 nu s-a desfășurat nici un fel de activitate. Ca și eroii din basm ei s-au ocupat de paralele și antiteze și n-au făcut nimic.

Dinastia palavragiilor n-a pierit. Reprezentanți ai acestei păgubitoare dinastii aflată în pragul prăbușirii, mai figurează pe diverse state de salarii. Urmașii dinastiei palavragiilor n-o să abdice niciodată de bună voie. Să-i obligăm noi! Să grăbim sfîrșitul dinastiei palavragiilor!

TEODOR MAZILU

Să înceteze teroarea împotriva patrioților iranieni!

Declarația secretariatului F.M.T.D.

Guvernul iranian dezlănțuie în prezent o teroare violentă împotriva poporului și tineretului iranian.

Se încearcă prin represiuni din cele mai neomenești să se înăbușe lupta tineretului iranian pentru independență națională și pace.

Peste 4.000 persoane, dintre care majoritatea tineri, au fost aruncați pînă acum în închisori. Guvernul iranian, nesocotind Carta O.N.U. pe care a semnat-o el însuși, aplică un tratament brutal și inuman acestor deținuți. Aceștia sînt supuși, ca și în Evul Mediu, la torturi barbare. Așa s-a întîmplat cu Vartan și Kiutșak, care au murit după ce au fost torturați cîteva zile în șir.

In ultimile săptămîni au fost arestați peste 500 cetățeni, care acum sînt amenințați cu moartea. Am fost informați că zece dintre ei au și fost împușcați după ce au fost torturați în mod îngrozitor și judecați formal. Singura lor „crimă" este că aceștia au vrut ca țara lor să devină liberă, ca bogățiile ei naționale să fie puse în slujba poporului.

In numele celor 85 milioane membri ai F.M.T.D. ne exprimăm indignarea profundă și protestăm energic împotriva acțiunilor antidemocratice arbitrare ale guvernului iranian. Ne exprimăm solidaritatea profundă cu tineretul iranian.

Chemăm tineretul lumii să protesteze energic și să ceară încetarea persecuțiilor și a violenței, eliberarea imediată a deținuților, îl chemăm să-și exprime solidaritatea pentru a ajuta tineretul iranian în lupta sa nobilă pentru pace și independența țării sale.

—O—

Ziarul bisericilor din Scoția cere interzicerea „comicsurilor"

LONDRA 2 (Agerpres). — Revista „Life and Work", organul oficial al bisericii din Scoția, cere ca în Scoția să fie interzisă prin lege vînzarea „comicsurilor" americane, care propovăduiesc bestialitatea și violența.

Revista arată că aceste publicații „contribuie fără îndoială la răspîndirea criminalității în rîndurile tineretului".

—O—

SCURTE ȘTIRI

- La Stalingrad a sosit la invitația Sovietului orășenesc de deputați ai oamenilor muncii din Stalingrad o delegație a Consiliului municipal din orașul englez Coventry, pentru a elabora în comun un apel al celor două orașe adresat Comisiei O.N.U. pentru dezarmare cu cererea de a se interzice folosirea bombei cu hidrogen.
- Ziarul „Ettelaat" publică textul proiectului de lege pe care guvernul l-a prezentat la 1 noiembrie spre aprobare Medjilisului. Acest proiect de lege interzice crearea în Iran de partide, asociații și grupări al căror program este „comunist și îndreptat împotriva Islamului și monarhiei constituționale în Iran".
- Guvernul Statelor Unite a comis o gravă încălcare a dreptului internațional și a drepturilor omului ducînd cu forța în S.U.A. din Taivan, 22 de marinari polonezi. Aceștia au făcut parte din echipajele cargoboturilor poloneze „Prezydent Gottwald" și „Praca", răpite piraterește de ciankaișiști.
- După cum anunță Ministerul Justiției al S.U.A., agenții F.B.I. (poliția secretă americană) au arestat luni pe Martha Stone, leader al Partidului Comunist din S.U.A.
- Agenția United Press anunță că primul ministru japonez, Iosida, a sosit la 2 noiembrie la New York venind din Europa occidentală.
- La 2 noiembrie, 40 000 comercianți din Tel Aviv au declarat o grevă de patru ore, în semn de protest împotriva creșterii impozitelor și a metodelor brutale de percepere a acestora.

Modul de viață american

„Libertatea" de a fi flămînd

Valuri de cerneală, vorbe care puteau umple emisiunile de radio săptămîni întregi au curs în cursul ultimelor zile în Statele Unite pentru a demonstra „prosperitatea" și „democrația" americană. Au fost bătute toate recordurile în materie de demagogie pentru a cîștiga pe alegătorul ce s-a prezentat ieri în fața urnelor pentru a alege noi membri ai Congresului.

Din arsenalul electoral nu au lipsit nici graficele, fotografiile, desenele. Desigur însă că clișeul alăturat nu a fost prezentat căci el demască întreaga minciună a „democrației" americane, rai pentru morgani, iad pentru popor. Este cu adevărat „liber" acest șomer să doarmă pe treptele care duc la metroul din New York, dar de acest fel de libertate sînt sătui cei peste 10 milioane de șomeri parțiali și cei peste 5 milioane de șomeri totali din S.U.A.

Telegrama de răspuns adresată de Edouard Herriot unui grup de deputați ai Sovietului Suprem al U. R. S. S.

MOSCOVA 2 (Agerpres). — TASS

Ca răspuns la telegrama de felicitare adresată de un grup de deputați ai Sovietului Suprem al U.R.S.S. lui Edouard Herriot cu prilejul celei de a 30-a aniversări a stabilirii relațiilor diplomatice dintre U.R.S.S. și Franța s-a primit următoarea telegramă:

„Către domnii deputați ai Sovietului Suprem ai Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste:

A. Volkov — președintele Sovietului Uniunii
V. Lațis — președintele Sovietului Naționalităților
M. Suslov — președintele Comisiei pentru Afacerile Externe a Sovietului Uniunii
D. Șepilov — președintele Comisiei pentru Afacerile Externe a Sovietului Naționalităților
M. Iasnov — președintele sovietului orășenesc Moscova
A. Nesmeianov — președintele Academiei de Științe a U.R.S.S.
D. Skobelțin
I. Ehrenburg
N. Tihonov

Vă mulțumesc pentru mișcătoarea dumneavoastră telegramă care mi-a trezit amintiri scumpe. Sînt fericit că în vremuri de grea cumpănă am putut să stabilesc între noi relații diplomatice. Am considerat că nu se poate să se șteargă nepedepsit de pe hartă, o țară atît de mare ca a voastră. Consider astăzi că alianța unei părți a Europei nu este decît o soluție arbitrară și precară. Ca vechi republican francez doresc din tot sufletul ca toate popoarele și mai ales cele două popoare ale noastre să poată munci și mînca pîinea lor fără a se teme de un război absurd, în condițiile unei păci trainice.

Salut prin dumneavoastră întregul popor rus.

EDOUARD HERRIOT"

Comitetul Politic Special al O. N. U. discută problema admiterii de noi membri

NEW YORK 2 (Agerpres). — TASS

In ședința din 1 noiembrie a Comitetului Politic Special, în cadrul discuției generale pe marginea problemei admiterii de noi membri în O.N.U. au luat cuvîntul reprezentanții Uruguayului, Franței, Columbiei, Cubei, Liberiei, Angliei, Poloniei și Egiptului.

Limitîndu-se la fraze vagi cu privire la problema generală a admiterii de noi membri în O.N.U., reprezentanții Angliei, Franței, Columbiei, Cubei și Uruguayului au sprijinit proiectul de rezoluție al delegațiilor Australiei, Pakistanului și Tailandei, în care se propune Consiliului de Securitate reexaminarea problemei primirii Laosului și Cambodgiei în O.N.U.

Reprezentantul Poloniei Katz-Suchy a relevat că puterile occidentale continuă să se mențină la politica de discriminare în ce privește admiterea unor țări în O.N.U. și de favoritism față de alte țări. Admiterea ca membre în O.N.U. a celor 14 state, printre care Albania, Bulgaria, Ungaria, Republica Populară Mongolă și Romînia, a spus Katz-Suchy, fapt la care se împotrivesc puterile occidentale, ar pune capăt acestei politici de discriminare și ar constitui un important pas înainte pe calea rezolvării întregii probleme. Delegatul polonez a amintit că puterile occidentale, care au semnat acordul de la Potsdam și tratatele de pace, nu și-au îndeplinit pînă în prezent obligațiile asumate în ceea ce privește sprijinirea admiterii ca membri în O.N.U. a Ungariei, Italiei, Bulgariei, Romîniei și Finlandei.

Ocupîndu-se de proiectul de rezoluție privitor la Laos și Cambodgia, reprezentantul Poloniei a declarat că în prezent această propunere nu poate constitui o contribuție pozitivă la rezolvarea problemei generale privind admiterea de noi membri în O.N.U., întrucît deocamdată n-a fost reglementată întreaga problemă indochineză și de asemenea n-au fost înfăptuite pe deplin toate prevederile hotărîrilor conferinței de la Geneva, referitoare la Laos, Cambodgia și Vietnam.

Declarația lui Nehru la sosirea la Calcutta

CALCUTTA 2 (Agerpres). — La 2 noiembrie, primul ministru al Indiei, Nehru, a sosit la Calcutta după vizita pe care a făcut-o în Republica Populară Chineză timp de 12 zile.

Agenția France Presse relatează că, luînd cuvîntul la Calcutta în fața unei mulțimi de aproximativ 1 milion de oameni, premierul indian a declarat că India și China își vor consacra toate eforturile dezvoltării pașnice și că cele două țări vor lupta din toate puterile lor pentru a preîntîmpina un nou război.

Rezultatele recensămîntului populației din R. P. Chineză

PEKIN 2 (Agerpres). — China Nouă transmite:

Ziarul „Jenminjibao" a publicat comunicatul Direcției de Stat a Statisticii a Republicii Populare Chineze cu privire la rezultatele recensămîntului populației din China.

Potrivit datelor recensămîntului, la 30 iunie 1953 populația Chinei era de 601.938.035 persoane. Dintre acestea, pe teritoriul Chinei, inclusiv insula Taivan (potrivit datelor din anul 1951 populația Taivanului este de 7.591.298 persoane), trăiesc 590.194.715 persoane. Restul de 11.743.320 persoane îl formează chinezii care trăiesc în străinătate și studenții care învață în străinătate.

Populația orășenească a Chinei reprezintă 13,26 la sută, populația de la sate — 86,74 la sută.

Au fost publicate de asemenea date cu privire la numărul populației din fiecare provincie a R.P. Chineze și cu privire la numărul locuitorilor din marile orașe ale țării. Orașul Pekin — capitala Chinei — are 2.768.149 locuitori, Tianțzin — 2.693.831 și Șanhai — 6.204.417.

Însemnări

Stendhal și ...„eschimoșii"

Nu răsfoiți enciclopediile și nici nu vă așteptați la o nouă descoperire biografică. Marele Stendhal nu a fost niciodată în ținuturile eschimoșilor și nici aceștia nu au trimis o delegație la Paris pentru a-i aduce omagiile.

Și totuși între Stendhal și „eschimoși" există o legătură, dar ea s-a stabilit abia în cea de a zecea lună a celui de al 54-lea an al secolului XX.

Locul de întîlnire a fost o mică sală de proiecție din Paris unde „eschimoșii" au declarat război lui Stendhal. Se înțelege că lupta s-a pornit nu direct împotriva lui Stendhal care a murit în anul 1842, ci contra cunoscutei opere „Roșu și negru". Și cum era o înfruntare între două armate, Stendhal și-a găsit și aliați în persoana lui Pierre Bost și Jean Aurenche (scenariști), Claude Autant Lara (regizor), Danielle Darrieux și Gerard Philipe (actori). Aceștia au turnat un film după „Roșu și negru". Desigur că tratînd cu respect această capodoperă a literaturii franceze, ei au construit un film în care nu au aplicat formula americană a „prescurtărilor". De aceea proiecția durează trei ore și douăzeci de minute.

De aici începe războiul. Nu împotriva felului cum a fost transpus pe ecran Stendhal, nu împotriva calității interpretării sau a regiei ci împotriva... lungimii filmului. Și, repet, aceasta nu din cauza unor defecte artistice, ci din cauza... „eschimoșilor".

De aceea la intrarea în sala unde se proiecta pentru prima oară „Roșu și negru" spectatorii au primit o foaie de hîrtie pe care scria *„În condițiile actuale de distribuire și exploatare a filmelor este imposibil să proiectăm acest film în forma actuală, adică în întregime. Vă vom fi recunoscători dacă ne veți indica scenele care credeți că pot să lipsească, fără repercusiuni. Scrieți aceasta pe foaia de hîrtie"*.

Trebuie lămurit spre știința generală, așa cum ne informează presa franceză, că nu e vorba de condițiuni de „distribuire sau exploatare" căci s-au mai proiectat la Paris și alte filme de aceeași lungime, fără a se recurge la astfel de soluții. De vină sînt însă celebrii „eschimoși". Ei nu vin însă de la pol ci mult mai de aproape și anume din fabricile de dulciuri ale domnului Gervais și compania. Căci e vorba de răcoritoarele „eschimoși" care se vînd în sălile de cinematograf din Paris. Ori, dacă filmul este lung, sînt mai puține reprezentații, deci domnul Gervais vinde mai puțini „eschimoși". Ce este de făcut? Să scadă comerțul? Asta nu, căci comercianții americani dau exemplu: în 1953 ei au cîștigat 40 la sută din cifra de afaceri din vînzările de dulciuri în sălile de cinematograf și 50 la sută în grădini. Mai bine se taie un film, prescurtîndu-l pe Stendhal, reducînd scenariul, comprimînd ideea de punere în scenă și aruncînd la gunoi scene jucate de maeștri ai ecranului francez.

Iată că „eschimoșii" domnului Gervais sînt și ei printre cei care decid soarta unui film, deci a unei opere de artă, aceasta după ce cenzura — care este „o asociație de imbecili amestecați cu sadici, vicioși, pedanți și acriți" (reproducere textuală după articolul unuia din redactorii șefi ai revistei „Cahiers du Cinema") — își dă viza.

Nu știm cine a învins, Stendhal sau „eschimoșii". În orice caz din această bătălie iese sigur un învins: cultura franceză, a cărei flacără pîlpîie atunci cînd este tratată cu răcoritoare și cu alte produse culinare preparate după modelul bucătăriilor „literare" americane.

S. BRAND

—O—

Opinia publică japoneză cere relații normale cu R. P. Chineză

PEKIN 2 (Agerpres). — China Nouă: Din Tokio se anunță că ziarele din capitala Japoniei publică pe prima pagină articole în care salută sosirea în Japonia a unei delegații a Societății de Cruce Roșie din China. Articolele sînt însoțite de fotografii. Ziarul „Asahi Șimbun" scrie că aceasta este prima vizită oficială pe care o fac în Japonia fruntași ai vieții publice din China. În continuare, ziarul arată că poporul japonez trebuie să depună maximum de eforturi pentru o cît mai strînsă înțelegere între popoarele chinez și japonez.

★

PEKIN 2 (Agerpres). — China Nouă: La 29 octombrie a avut loc o ședință a biroului pentru relațiile cu străinătatea al partidului socialist de stînga din Japonia, la care s-a hotărît în unanimitate ca partidul să inițieze o campanie pentru reluarea relațiilor diplomatice dintre Japonia și China.

★

PEKIN 2 (Agerpres). — China Nouă: După cum s-a mai anunțat, o delegație a membrilor Dietei japoneze a vizitat recent China.

Socialiștii de dreapta din această delegație au propus încheierea unui pact de neagresiune între Japonia și China. Într-un raport amănunțit asupra vizitei lor, dat publicității la 28 octombrie, membrii delegației arată că China, angajată în munca pașnică constructivă, nu nutrește intenții agresive față de Japonia.

Actuala orînduire în China, se arată în partea introductivă a raportului, se consolidează pe zi ce trece. Industria grea a țării face progrese însemnate și, într-un viitor nu prea îndepărtat, Japonia va avea ca vecin o puternică țară industrială. De aceea, Japonia nu trebuie să rămînă pasivă față de problema relațiilor cu China, mai ales în domeniul comercial.

★

PEKIN 2 (Agerpres). — China Nouă: Din Tokio se anunță că, Asociația japoneză pentru promovarea comerțului internațional a hotărît să invite anul acesta în Japonia o delegație comercială chineză. Scopul acestei invitații este de a conferi cu delegația comercială chineză în vederea revizuirii acordului comercial chino-japonez.

Inarmarea Germaniei occidentale este o cale care duce spre război

Un articol al scriitorului german THOMAS MANN

Săptămînalul francez burghez „Express" a publicat un articol al cunoscutului scriitor german Thomas Mann, articol reprodus și de ziarul „Pravda". După cum se știe, Thomas Mann s-a pronunțat întotdeauna cu hotărîre împotriva militarismului german. Cînd în Germania a venit la putere Hitler, Thomas Mann a emigrat. Ca emigrant, el a continuat lupta împotriva fascismului și militarismului. Actualmente, scriitorul trăiește în Elveția.

In articolul publicat în săptămînalul francez, Thomas Mann ia atitudine împotriva politicii acelor puteri care și-au propus ca scop reînvierea militarismului german și avertizează asupra pericolului pe care îl prezintă această politică.

Dezvoltarea situației internaționale, arată Thomas Mann, a căpătat un caracter fatal și amenințător. Ocupîndu-se de situația Germaniei și, în primul rînd, de situația și atmosfera politică care domnește în Germania occidentală, Thomas Mann scrie:

Doresc oare germanii din Republica Federală reînarmarea și pot fi ei oare atît de orbiți încît să dorească războiul?

Desigur că ei doresc acest lucru tot atît de puțin ca și francezii și aceasta din aceleași motive bineîntemeiate. Dar, întrucît ei nu pot dori un război, înarmarea — care este considerată ca o cale care duce spre război — trebuie să li se pară tot atît de dubioasă și nedorită cum i se pare și Franței.

Se înțelege că atunci cînd spun „ei" și „lor" eu nu vizez, firește, pe toți cetățenii Republicii Federale. Se știe că în ultimii ani și în special începînd din anul 1945,... au reapărut pe primul plan acei oameni și acele asociații care au fost „lichidate" pe bună dreptate după căderea regimului hitlerist.

Or, dacă aceste elemente dușmănoase s-au ridicat din nou la suprafață, acest lucru n-a fost făcut de data aceasta de masele fanatice. Ele n-au fost impuse, cum s-a întîmplat în anii premergători anului 1933, împotriva voinței (de altfel împărțită și parțial paralizată) lumii democratice (așa numește Thomas Mann puterile occidentale N.R.), care considera atunci că nu este capabilă să împiedice acest lucru.

De data aceasta însă, tocmai puternicii reprezentanți chiar ai acestei lumi, trezind nedumerirea și indignarea majorității populației Germaniei occidentale, care a devenit în prezent iubitoare de pace, au restabilit în vechea situație dușmanul lor de moarte de ieri *(subliniat de noi).*

Subliniind că puterile occidentale au întreprins acest pas contrar voinței majorității poporului german, făcînd socoteala că adversarul de ieri poate deveni acum aliatul lor, Thomas Mann pune următoarea întrebare:

Însă ce se va întîmpla dacă dușmanul de ieri va pune de îndată noile sale forțe dobîndite în acest fel, la dispoziția acelei alianțe care ar fi singura în stare să-i permită de a cotropi din nou teritoriile pierdute? Și ce se va întîmpla dacă el va prefera să recurgă la presiune și să dezlănțuie un nou război?

Vorbind despre starea de spirit a populației vest-germane, Thomas Mann subliniază:

Nu trebuie subapreciată marea însemnătate a recentelor alegeri din Schleswig-Holstein. După cum se știe, creștin-democrații (partidul lui Adenauer — N.R.) au pierdut cu prilejul acestor alegeri o treime din voturi, în timp ce partidul social-democrat ...devine cel mai puternic în Schleswig-Holstein. Ce a adus la un asemenea rezultat?

Am în față, scrie Thomas Mann, un document intitulat „Propunerea de la Essen". Acest document a fost elaborat în iulie anul acesta de către un grup de social-democrați. După cum se spune în prefață, în acest document „este examinată poziția partidului în principalele probleme ale zilelor noastre".

Cred că este folositor să citez din el următorul pasaj:

„În fața pericolului de moarte al unui nou război mondial, prima cerință a activității noastre politice trebuie să fie menținerea păcii. După părerea noastră, cel mai bun mijloc pentru aceasta este politica prieteniei și înțelegerii reciproce față de toate popoarele lumii — politică care să țină seama de actuala lor orînduire politică și socială. Convinși atît de pericolul și caracterul nefast al militarismului, cît și de absurditatea oricărui act de violență în domeniul coexistenței internaționale a popoarelor, noi, renunțăm în mod solemn la politica forței" (subliniat în text).

După „declarația de principii" urmează „planul unificării Germaniei"; nu este nevoie, nici nu există posibilitatea de a cita aici mai mult decît expunerea sa generală. Din aceasta nu trebuie să se tragă concluzia că eu aprob multilateral acest „Plan". (Urmează citarea unor puncte din „Propunerea de la Essen" — N.R.).

Atît timp cît între Franța și Germania — aceste două state vecine — domnește vrajba, Europa este amenințată de pericol, în timp ce prietenia dintre aceste două țări ar întări pacea în Europa, arată Thomas Mann.

Nu mă îndoiesc că Franța dorește să ajungă la un acord cu Germania și că poporul ei, după toate încercările prin care a trecut, are dreptul să se opună înarmării Germaniei.

Dar, în Germania există de asemenea o opoziție demnă de laudă față de proiectul de înarmare a Germaniei și bunăvoință, fapt ilustrat de atitudinea partidului social-democrat deși pe de altă parte, există greutăți în stare să stîrnească îngrijorare.

În majoritatea lui, poporul german, subliniază Thomas Mann, nici nu vrea să audă discuții despre război. El vrea să trăiască să creeze, să construiască și, renunțînd la „politica forței", să dobîndească din nou acea forță care constituie rezultatul firesc și legitim al vitalității, muncii sîrguincioase și activității cinstite...

— Bomba cu hidrogen ar fi trebuit să asigure pacea, mi-a spus cineva de curînd în regiunea Rhein, totuși, în realitate noi ne-am bucurat de un răgaz binefăcător numai datorită faptului că și rușii au această bombă. Aș greși mult dacă aș afirma că acest om este unicul în părerea sa.

In 1950, cînd am împlinit 75 de ani, am rostit o cuvîntare în care am adus timpului prinosul meu de recunoștință. Eu am spus:

— Timpul lucrează pentru noi toți, numai să-l lăsăm să-și desăvîrșească opera... dacă noi, oamenii și popoarele, îi dăruim eforturile noastre îndreptate asupra noastră înșine. Timpul, acest dar prețios, ne este dat pentru ca pe măsură ce trece să devenim oameni mai maturi, mai înțelepți, mai perfecți. El este însăși pacea, iar războiul este negarea sălbatică a timpului, o breșă făcută în el, explozia nebuniei nerăbdătoare.

Însăși ideea unui al treilea război constituie o sinucidere, o nebunie criminală, chiar așa cum este ea în realitate, spune în încheiere Thomas Mann. În situația actuală nu s-ar putea rezolva nimic prin asasinate.

ȘTAFETA PRIETENIEI

Marți după amiază, în piața Republicii din Capitală a sosit una din ramurile „Ștafetei Prieteniei Romino-Sovietice" care duce poporului sovietic, cu prilejul Lunii Prieteniei Romino-Sovietice, mesajul de frățească prietenie al oamenilor muncii din patria noastră.

Ștafeta a fost primită de tov. Vasile Istrate, prim secretar al Comitetului orășenesc U.T.M. București. Mesajul din partea sportivilor romîni a fost citit de sportivul Ion Ciondoiu, de la Casa Centrală a Armatei, după care ștafeta a fost înmînată grupului de sportivi care o va duce mai departe spre Ungheni, unde va fi predată sportivilor sovietici.

Festivitatea a fost urmărită de mii de locuitori ai orașului București care au manifestat călduros pentru prietenia romino-sovietică.

Echipe de sportivi, pornite din alte patru colțuri ale țării (Baia Mare, Oradea, Timișoara, Constanța) poartă în aceste zile ștafeta spre Ungheni, unde se vor întîlni în preajma zilei de 7 Noiembrie.

(Agerpres)

—O—

Știre sportivă

Marți dimineața a părăsit Capitala, plecînd la Belgrad un lot de jucători de tenis de masă din țara noastră. Sportivii romîni vor participa la campionatele internaționale de tenis de masă ale R.P.F. Iugoslavia care se vor desfășura între 6 și 8 noiembrie la Belgrad.

Lotul jucătorilor din R.P.R. este format din campioana mondială Angelica Rozeanu, Ella Zeller, Toma Reiter, Matei Gantner și Tiberiu Harastoși.

La această competiție și-au anunțat participarea jucători din R. P. Ungară, Anglia, R. Cehoslovacă, Austria și din alte țări.

Lista oficială de cîștiguri

pentru obligațiunile CEC 4% cu cîștiguri
Tragerea de bază din 30 octombrie 1954
au ieșit la sorți obligațiunile cu următoarele numere de serie și de obligațiuni:

N-rul seriilor	N-rul obligațiunilor	Valoarea cîștigului în lei	N-rul seriilor	N-rul obligațiunilor	Valoarea cîștigului în lei
00463	32*)	1.000	12771	30*)	1.000
00506	01*)	1.000	12792	42*)	1.000
00878	09*)	5.000	13338	1—50	400
01478	1—50	400	13428	1—50	400
01571	09*)	5.000	13516	07*)	5.000
01684	23*)	5.000	14018	11*)	5.000
02224	36*)	5.000	14206	27*)	5.000
02372	15*)	1.000	15695	49*)	1.000
03465	41*)	1.000	15845	04*)	5.000
03636	40*)	5.000	15909	48*)	5.000
03867	33*)	10.000	16003	21*)	5.000
04246	29*)	1.000	16103	1—50	1.000
04526	39*)	10.000	16873	37*)	5.000
04753	45*)	5.000	17165	17*)	5.000
05007	40*)	1.000	17742	39*)	1.000
05129	19*)	1.000	18043	1—50	400
05247	17*)	1.000	18281	13*)	1.000
06719	36*)	10.000	18444	36*)	5.000
06798	1—50	400	19653	44*)	5.000
07571	14*)	1.000	19895	1—50	400
07698	27*)	5.000	20004	03*)	1.000
07835	08*)	10.000	20182	11*)	5.000
08092	37*)	1.000	20426	1—50	1.000
08118	50*)	10.000	21261	27*)	5.000
08458	49*)	5.000	21760	45*)	1.000
09255	19*)	1.000	21957	17*)	5.000
09583	06*)	5.000	22060	27*)	5.000
09661	1—50	400	22379	35*)	5.000
10552	1—50	1.000	22385	48*)	1.000
10592	16*)	1.000	23261	21*)	25.000
10697	39*)	1.000	23730	20*)	1.000
11019	22*)	1.000	24563	30*)	1.000
11527	1—50	400	24772	38*)	10.000
12038	39*)	5.000	24806	1—50	1.000

*) Celelalte 49 obligațiuni din această serie, cîștigă cîte 400 lei fiecare.

In valoarea cîștigurilor se cuprinde și valoarea nominală a obligațiunilor.

Plata cîștigurilor se face de către unitățile C.E.C., după normele stabilite prin instrucțiunile Direcției Generale C.E.C.

Observațiuni: Cîștigurile din această listă se cuvin obligațiunilor ieșite la sorți, în valoare de 200 lei. Pentru obligațiunile cîștigătoare în valoare nominală de 100 și 50 lei, se plătește 1/2, respectiv 1/4 din cîștigul indicat în această listă.

Director general, M. ROMAN — Contabil șef, I. MOISĂ

Cînd trustmenii americani acordă „ajutoare"

Dacă un profesor american ar întreba pe un elev mai răsărit ce înțelege el prin cuvîntul ajutor, ar obține cu siguranță următorul răspuns:

— Prin ajutor, mister, înțeleg o acțiune generoasă, imediată și oportună, care salvează pe cineva dintr-o situație dificilă.

Dacă aceeași întrebare ar fi pusă însă unui congresman american și, în ipoteza că acest congresman ar răspunde cinstit (ceea ce practic bineînțeles că este exclus), s-ar obține o definiție a ajutorului cu totul diferită de aceea pe care o cunosc pînă și copiii americani:

— Prin ajutor, eu înțeleg a da cu stînga un cent și a lua cu dreapta un dolar... Sau, mai plastic: a împrumuta o cravată uzată, în schimbul unui costum de gabardină.

Aceasta ar fi accepțiunea exactă, fără podoabe stilistice, a faimosului „ajutor american". Ziaristul francez Henry Claude n-a exagerat de loc cînd a comparat pe filantropii de peste ocean cu un dresor care ține în stînga o bucată de zahăr, iar în dreapta un bici.

Așa se face că filantropii transatlantici au întins Olandei, după inundație, o astfel de bucată de zahăr sub forma unui credit. Dar imediat au plesnit din bici: o parte însemnată din acest credit să fie folosită pentru... achiziționarea de armament american. Un alt caz. Trustmenii americani au oferit Franței o bucată de zahăr sub forma unui credit destinat, chipurile, „reconstrucției distrugerilor survenite în timpul războiului". Dar au plesnit din bici mai abitir ca surugiii: Franța să nu facă comerț cu Răsăritul! Franța să nu importe decît produse americane! Consecințele creditului american se cunosc: Franța a cheltuit de patru ori mai mult în scopuri militare, Franța a fost silită să-și sisteze producția de avioane, să închidă o serie de uzine de automobile, să reducă producția de mașini agricole cu 44%. Și în sfîrșit, Franța a fost „invitată" să ducă o politică externă potrivit ordinelor Departamentului de Stat.

Ajutor american? Populația orașului bavarez Deggendorf cunoaște penibila ironie a acestor cuvinte. Orașul era inundat, valurile vuiau sinistru, amenințînd cu înecul întregul oraș vest-german. Dar un necaz nu vine niciodată singur... Apar helicoptere americane, care aruncă niște... saci cu nisip. Asta a fost — ca să zicem așa — bucățica de zahăr, după care a urmat, firește, plesnitura de bici sub forma unei somații de plată. Pentru cîțiva saci de nisip, filantropii americani au cerut „suma derizorie" de... 200.000 de mărci, unei populații care a suferit cumplit de pe urma inundației!

Ziarul „Berliner Zeitung" a publicat o serie de documente ale senatului din Berlinul occidental care stîrnesc rîsul dar și indignarea. Din aceste documente, reiese că o mare parte din alimentele trimise Berlinului occidental sub formă de „ajutor american" erau bune numai pentru hrana viţelor. Totuși, senatul menționat a plătit pentru aceste „alimente" aproximativ 1.500.000 de mărci.

Filantropii americani au trimis Germaniei occidentale „ajutor" și sub formă de cărbune, ceea ce este de-a dreptul surprinzător: Germania de vest dispune de suficient cărbune propriu. „Ei și? — și-au zis trustmenii americani. Cu atît mai rău pentru ea. N-are decît să-și vîndă cărbunele ei și să importe cărbune american". Și pentru că rechinilor americani, cînd sînt puși pe filantropie, nimic nu le mai stă împotrivă, au silit Germania occidentală să-și vîndă cărbunele la prețuri scăzute și să cumpere pe cel american la prețuri mari. Iată însă, că agenția A.D.N. transmite că „în realitate acest cărbune american... este în cea mai mare parte cărbune din Ruhr, expediat de către monopoliștii americani din porturile Germaniei occidentale și care se întoarce prin Rotterdam înapoi tot în Germania occidentală. Prețul acestui cărbune din Ruhr americanizat este de două ori mai mare decît prețul de export al aceluiași cărbune din Ruhr".

Populația Japoniei n-a fost ferită nici ea de binefacerile „ajutorului" american. Un caz: Hiriko Asahodoki, din orașul Sapporo, s-a trezit într-o noapte cu niște dureri insuportabile de stomac; gura îi era amară, avea amețeli și febră. Transportată la spital, medicii i-au stabilit diagnosticul: intoxicație gravă. Hiriko Asahodoki mîncase cu o zi înainte orez — orez otrăvit, trimis de „filantropii" americani.

Ajutor american? Porumb stricat trimis Germaniei occidentale, orez otrăvit trimis Japoniei, cereale putrezite și grăsimi din canalele de scurgere ale abatoarelor din Chicago trimise Austriei, făină încinsă în Afganistan și conserve alterate în Grecia. Și toate acestea în schimbul unor contraservicii înrobitoare.

Ajutor american? „Nu prietenia față de oameni este aceea care ne mișcă: noi urmărim interesele noastre practice" — a declarat Acheson, la care senatorul Theodore Green adaugă: „Noi nu sîntem samaritenii milostivi a căror mică recompensă este numai mulțumirea morală".

Dar atunci, gentlemeni, de ce mai vorbiți de „ajutor american?"

Este limpede că acest termen este folosit doar în scopuri propagandistice. Este de neconceput ca imperialiștii americani — care ar fi dispuși să dezlănțuie un război în goana după profituri maxime — să ofere milioane de dolari din „prietenie față de oameni". Și apoi, nu pare ciudat că trustmenii americani se dau în vînt după „salvarea" înfometaților din alte țări, neglijînd înfometații din propria lor țară? După cum s-a văzut, în fapt este vorba de o politică de înrobire, de jaf economic sub paravanul „ajutorului american".

Engels spunea că poți denumi, dacă vrei, peria de ghete mamifer, dar asta n-o să facă să-i crească periei glande mamare. Poți să zici jafului economic american — ajutor, umanitarism sau filantropie dar asta n-o să facă comestibile porumbul stricat trimis Germaniei occidentale și nici conservele alterate trimise Greciei.

ION CÎRJE

Spectacole

MIERCURI 3 NOIEMBRIE 1954

TEATRE: Teatrul de Stat de Operetă: Aculina; Național „I. L. Caragiale" (Studio): Nunta lui Krecinski; Național „I. L. Caragiale" (Comedia): Pentru fericirea poporului; Municipal: Dragoste în zori de zi; Studioul Actorului de Film „C. Nottara": Micii burghezi; Armatei (B-dul G-ral Magheru): Avarul; Armatei (Calea 13 septembrie): Pigmalion; Muncitoresc C.F.R. (Giulești): Viața începe din nou; Ansamblul de Estradă al R.P.R.: Miniaturi pe portativ (în sala din Calea Victoriei); Teatrul „Țăndărică": Călutul cocoșat (ora 16, în sala [illegible]), Casa pisicii (ora 16, în sala din B-dul Dinicu Golescu nr. 45).

CINEMATOGRAFE: Patria, I. C. Frimu: Descoperire misterioasă; Republica, București: Răsare soarele (Nepoții gornistului — seria a II-a), completare: Cu Marincea... e ceva; Înfrățirea între popoare, Volga, Libertății: Răsare soarele (Nepoții gornistului — seria a II-a); Maxim Gorki, Lumina, Vasile Roaită: Cu Marincea... e ceva, Printre marinarii noștri, Oameni de pe valea Bistriței, Fluerașul fermecat; Victoria: Săptămîna filmului spectacol: Elena Pavel: Tinerețea lui Maxim; Timpuri Noi: Colhozul V. I. Lenin, Piscul prieteniei, Aventurile unui pinguin; Alex. Popov, M. Eminescu: Inimă tînără; 8 Martie: Spre cer; Gh. Doja, 1 Mai: Școala curajului; Cultural: Colț alb; Constantin David: Cînd trandafirul înflorește, Unirea: Republica Populară Romînă și filmul de desen animat „Marinică"; Tineretului: Mitrea Cocor; Alex. Sahia: Destinul Marinei Vlasenko; Flacăra: În sat la noi; T. Vladimirescu: Ruslan și Ludmila; Aurel Vlaicu: Agentul secret; Munca: Corăbiile atacă fortărețele (Amiralul Ușakov, seria a II-a); Arta, Ilie Pintilie: Aleko, Frații Liu; Popular: Poemul dragostei; Miorița: Profesorul de dans; Moșilor, 23 August: Prieteni credincioși; Donca Simo: Echipa de pe strada noastră; 8 Mai: Inima noastră; N. Bălcescu: Agentul nr. 13; Rahova: Sevastopol km. 4; Olga Bancic: Vinovați fără vină.

REDACȚIA: București, Piața Scînteii Tel. Nr. 7.61.00. Secția scrisori Tel. 7.55.91. DIFUZAREA: Tel. Nr. 5.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii